

ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ

ΑΙ ΘΕΙΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΙ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

καὶ

ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ

μετὰ τῆς τυπικῆς αὐτῶν Διατάξεως

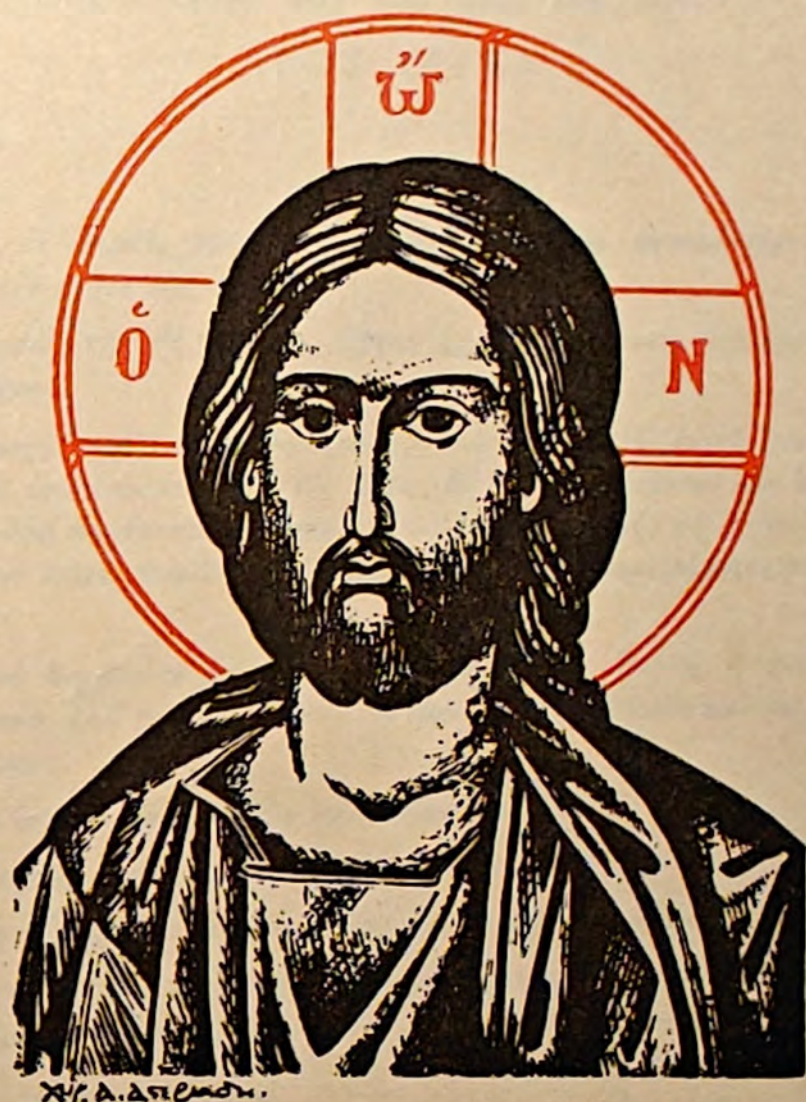
καὶ τινων ἀπαραιτήτων

ΙΕΡΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ, ΤΑΞΕΩΝ καὶ ΕΥΧΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

© 'Αποστολική Διακονία
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰασίου 1 - 115 21 Ἀθήναι,
τηλ. 7228 008, fax 7238 149
Ἐκδόσεις Α' 1962
Ἀνατυπώσεις Ε' 1995, ΣΤ' 1998, Ζ' 2000
Κ.Α. 99.03.027
ISBN 960-315-070-3

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κτίσας καὶ ἀγαγὼν ἡμᾶς εἰς τὴν
ζωὴν ταύτην, ὁ ὑποδείξας ἡμῖν ὁδοὺς εἰς σωτηρίαν, ὁ χαρισάμε-
νος ἡμῖν οὐρανίων μυστηρίων ἀποκάλυψιν καὶ θέμενος ἡμᾶς εἰς
τὴν διακονίαν ταύτην, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματός σου τοῦ
Ἁγίου, εὐδόκησον δὴ, Κύριε, τοῦ γενέσθαι ἡμᾶς διακόνους τῆς
καινῆς σου Διαθήκης, λειτουργοὺς τῶν ἁγίων σου μυστηρίων.

(Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου)

	ΚΑ	Βηλίουρα	Καταστάσθαι	}	Βλ. τὸ ἀθέατον τῆς Ἁγίας Τραπέζης κεφ. 18, Πίναξ 18-1.
	ΑΑ	Κλησία	Ἀνοίχθω		
	ΚΚ	Ἀνοίχθαι	Ἀνοίχθω		
		Κλησία	Ζ'.		

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Λειτουργοῦντος ἐν ὧς Ἱερέως μετὰ Διακόνου)

ΕΝΑΡΞΙΣ

Ο Ἱερέως λαβὼν εὐλογίαν παρὰ τοῦ Ἱερέως ἐξέρχεται τοῦ ἱ. Βήματος, διὰ τῆς βορείας πύλης, καὶ λέγει καθ' ἑαυτόν, ὡς καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ Ὁρθρου· «Κύριε τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίαν σου». Ἰστάμενος δὲ ἐν τῷ συνήθει αὐτοῦ τόπῳ (τῷ πρὸ τοῦ ἡμικυκλίου τῆς Ὁραίας Πύλης), καὶ προσκυνήσας τρίς, κρατῶν δὲ τὸ Ὁράριον τοῖς τρισὶ δακτύλοις, ἐκφωνεῖ·

Εὐλόγησον, Δέσποτα.

Εἰ οὐκ ἔστι Διάκονος συλλειτουργῶν, ἅπαντα τὰ τοῦ Διακόνου, πλὴν τοῦ «Εὐλόγησον, Δέσποτα», ἐκφωνεῖ ἑσῶθεν τοῦ ἱεροῦ Βήματος ὁ Ἱερεύς.

Ὁ Ἱερεύς Ἰστάμενος πρὸ τῆς ἁγίας Τραπέζης, καὶ εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς, ἐκφωνεῖ λαμπρῇ τῇ φωνῇ μετὰ φόβου Θεοῦ, ὑψῶν μικρὸν ἅμα τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ ποιῶν τύπον Σταυροῦ δι' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Ἀντιμηνσίου.

Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

* Ὁ Χορὸς Ἀμήν. *

Ὁ Διάκονος λέγει τὰ «Εἰρηνικά», ἥτοι τὴν Μεγάλην Συναπτὴν, ἢ Δέησιν.

Οἱ δύο Χοροὶ ἐναλλάξ μετὰ πᾶσαν «Δέησιν» ψάλλουσι, τό· Κύριε, ἐλέησον, ἀπαξ, πρᾶξι τῇ φωνῇ, ἵνα μὴ καλύπτηται ἡ τοῦ Διακόνου ἢ ἡ τοῦ Ἱερέως φωνή.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΑΠΤΗ ἢ ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τῆς ἁνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου, καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος), (εἰ δὲ λειτουργῇ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος καὶ τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος), τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους, πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν Στρατοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τοῦ συμπολεμῆσαι καὶ ὑποτάξαι ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ, πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τῆς πόλεως (ἢ τῆς χώρας, ἢ τῆς κώμης, ἢ τῆς νήσου ἢ τῆς ἁγίας Μονῆς) ταύτης, πάσης πόλεως, χώρας, καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι. Ἀμήν.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Χορὸς· Σοί, Κύριε.

Ὁ Ἱερεὺς ἐν εὐλαβείᾳ πρὸ τῆς ἁγίας Τραπέζης ἱστάμενος, ἀναγινώσκει μυστικῶς τὴν ἐπομένην Εὐχὴν.

• Ἐάν λειτουργῇ μόνος ὁ Ἱερεὺς, τὴν ἐπομένην Εὐχὴν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς, λέγει, πάντοτε μυστικῶς, μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, ὅταν ὁ Χορὸς ψάλλῃ τὰ σχετικὰ.

ΕΥΧΗ ΑΝΤΙΦΩΝΟΥ Α'

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗ τὸ κράτος ἀνείκαστον, καὶ ἡ δόξα ἀκατάληπτος· οὗ τὸ ἔλεος ἀμέτρητον, καὶ ἡ φιλανθρωπία ἀφατος· αὐτός, Δέσποτα, κατὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν σου, ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὸν ἅγιον οἶκον τοῦτον, καὶ ποιήσον μεθ' ἡμῶν, καὶ τῶν συνευχομένων ἡμῖν, πλούσια τὰ ἐλέη σου καὶ τοὺς οἰκτιρμούς σου.

Ἐκφώνως*.

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Καὶ ψάλλεται τὸ Α' Ἀντίφωνον παρὰ τῶν ψαλτῶν, συνοδευόμενον ἀπὸ τὸ ἐφύμνιον· Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Εἰ μὲν ἐστὶ Δεσποτική, ἢ Θεομητορική ἑορτή, ἢ μεθέορτα, ἢ ἀπόδοσις Δεσποτικῆς ἢ Θεομητορικῆς ἑορτῆς, ψάλλονται τὰ Ἀντίφωνα τῆς ἑορτῆς· εἰ δὲ μή, τὰ Τυπικά, ὡς καταχωρίζονται ἐν τῷ Μεγάλῳ Ὡρολογίῳ.

Ὁ δὲ Διάκονος, ποιήσας προσκύνημα μετὰ σταυροῦ κατέναντι τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου, μεθίσταται τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ ἀπελθὼν ἐν τῷ δεξιῷ μέρει, ἵσταται ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, βλέπων πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, κρατῶν τὸ Ὁράριον τοῖς τρισὶ δακτύλοις τῆς δεξιᾶς χειρός, καὶ προσμένων τὴν τοῦ Ἀντιφώνου ἐκπλήρωσιν.

Μετὰ δὲ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ψαλλομένου Ἀντιφώνου, ἐπανέρχεται πάλιν ὁ Διάκονος, ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, προσκυνήσας δέ, λέγει τὴν Μικρὰν Συναπτήν.

ΜΙΚΡΑ ΣΥΝΑΠΤΗ (*Τρίστιχον*)

Ἔτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ Χορὸς· Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Διάκονος·

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι. Ἀμήν.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Χορὸς· Σοί, Κύριε.

Ὁ Ἱερεὺς, λέγει **μυστικῶς** τὴν Εὐχὴν.

ΕΥΧΗ ΑΝΤΙΦΩΝΟΥ Β'

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, σῶσον τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου· τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας σου φύλαξον· ἀγίασον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου

* Αἱ ἐκφωνήσεις κυρίως εἶναι ἡ κατακλείς οὐκ τῶν Συναπτῶν, Ἐκτενῶν καὶ πάσης ἄλλης Δείσεως, ἀλλὰ τῶν Εὐχῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναγινώσκονται (μυστικῶς) γινόμενων τῶν Δείσεων, τῶν Συναπτῶν, Ἐκτενῶν καὶ πάσης ἄλλης Δείσεως.

σου· Σὺ αὐτοὺς ἀντιδόξασον τῇ θεϊκῇ σου δυνάμει καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σέ.

Ἐκφώνως·

Ὅτι σὸν τὸ κράτος καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Εἶτα οἱ δύο Χοροὶ ψάλλουσιν ἐναλλάξ τὸ Β' Ἀντίφωνον, συνοδευόμενον ἀπὸ τοῦ ἐφύμνιον·

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν (ὅταν εἶναι Κυριακὴ, ἢ περίοδος τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός, ἂν εἶναι καθημερινή, ἢ ἄλλο τι, ἀναλόγως τῆς ἑορτῆς), ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Ὁ δὲ Διάκονος ἀπελθὼν ἱσταται αὐθὺς πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου· καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Ἀντιφώνου, ἐλθὼν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ, ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, καὶ λέγει τὴν Μικρὰν Συναπτὴν·

Ἔτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Ὁ Χορὸς· Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Διάκονος·

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι. Ἀμήν.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Χορὸς· Σοὶ, Κύριε.

Ὁ Ἱερεὺς, λέγει **μυστικῶς** τὴν Εὐχὴν.

ΕΥΧΗ ΑΝΤΙΦΩΝΟΥ Γ'

Ο τὰς κοινὰς ταύτας καὶ συμφώνους ἡμῖν χαρισάμενος προσευχάς, ὁ καὶ δυσὶ καὶ τρισὶ, συμφωνοῦσιν ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου, τὰς αἰτήσεις παρέχειν ἐπαγγειλάμενος· Αὐτὸς καὶ νῦν τῶν δούλων σου τὰ αἰτήματα πρὸς τὸ συμφέρον πλήρωσον, χορηγῶν ἡμῖν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι τὴν ἐπίγνωσιν τῆς σῆς ἀληθείας, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ζωὴν αἰώνιον χαριζόμενος.

Ἐκφώνως·

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος ποιήσας σχῆμα ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν εἰσέρχεται ἐν τῷ Ι. Βήματι, ποιεῖ σχῆμα πρὸς τὸν Ἱερέα καὶ ἱσταται.

Ψαλλομένου δὲ παρὰ τῶν Ψαλτῶν τοῦ γ' Ἀντιφώνου ἢ τῶν Μακαρισμῶν, ἂν ἡ Κυριακὴ, ὅταν εἴπωσιν τὸ «Δόξα», ἔρχονται ὁ τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος,

καὶ στάντες ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης, ποιοῦσιν ἀμφοτέροι προσκυνήματα τρία. Εἶτα, λαβὼν ὁ Ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, δίδωσι τῷ Διακόνῳ, ὅστις ἀσπάζεται ἅμα τὴν ἐκείνου χεῖρα. Καὶ οὕτω περιελθόντες τὴν ἁγίαν Τράπεζαν ἐκ τοῦ δεξιοῦ μέρους, ἐξέρχονται τοῦ ἱεροῦ Βήματος διὰ τῆς πρὸς βορρᾶν πύλης, προπορευομένων αὐτῶν λαμπάδων ἀνημμένων, ἡ καὶ Ἑξαπτερύγων, καὶ ποιοῦσι τὴν **Μικρὰν Εἰσοδὸν** τοῦ Εὐαγγελίου.

Εἰ δὲ γίνεται συλλειτουργῶν, εἰσοδεύουσι πάντες κατὰ τὴν σειρὰν τῶν ὁφικίων καὶ τῶν πρεσβειῶν, προηγουμένου τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ Διάκονος, ἡ ἐλλείψει τούτου, ὁ νεώτερος τῶν πρεσβυτέρων.

Ἐλθόντες καὶ σταθέντες εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ, ἐν τῷ συνήθει τόπῳ, πρὸ τοῦ Θυσιαστηρίου, κλίνουσιν ἀμφοτέροι εὐλαβῶς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν.

Ὁ Διάκονος κρατῶν καὶ τὸ Ὁράριον τοῖς τρισὶ δακτύλοις, λέγει, ἡρέμα·

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Ἱερεὺς, λέγει **χαμηλοφώνως** τὴν Εὐχὴν τῆς Εἰσόδου.

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Δέσποτα Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ καταστήσας ἐν οὐρανοῖς τάγματα καὶ στρατιάς ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, εἰς λειτουργίαν τῆς σῆς δόξης, ποιήσον σὺν τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν, εἰσοδὸν ἁγίων ἀγγέλων γενέσθαι, συλλειτουργούντων ἡμῖν, καὶ συνδοξολογούντων τὴν σὴν ἀγαθότητα. Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τῆς Εὐχῆς δὲ ταύτης πληρωθείσης, ὁ Διάκονος κρατῶν τὸ Ὁράριον τοῖς τρισὶ δακτύλοις τῆς δεξιᾶς χειρός, καὶ δεικνύων δι' αὐτῆς πρὸς ἀνατολὰς λέγει, χαμηλοφώνως, πρὸς τὸν Ἱερέα·

Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὴν ἁγίαν εἰσοδὸν.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς, σφραγίζει, τῇ δεξιᾷ εὐλογούσῃ, τὰς ἁγίας θύρας, λέγων χαμηλοφώνως.

Εὐλογημένη ἡ εἰσοδος τῶν ἁγίων σου, Κύριε, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος προσφέρει πρὸς ἀσπασμὸν τῷ Ἱερεὶ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὅπερ οὗτος ἀσπάζεται, ὁ δὲ Διάκονος τὴν χεῖρα τοῦ Ἱερέως.

Ὁ Διάκονος κρατῶν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον ἀμφοτέραις ταις χερσὶ καὶ ὑψὼν αὐτὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐκφωνεῖ μελωδικῶς·

Σοφία. Ὁρθοί.

Εἶτα ψάλλεται ὑπὸ τῶν Χορῶν, τὸ σύνηθες **Εἰσσοδικόν***.

Ἐν Κυριακῇ:

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

* Οὐδέποτε Ἱερεὺς ἱεουργῶν μόνος ἢ μετὰ Διακόνου ψάλλει **Εἰσσοδικόν** καὶ τὰ τοῦ Συλλειτουργοῦ, ἥτοι Ἀπολυτίκιον ἢ Κοντάκιον.

Ἐν Καθημερινῇ:

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Σῶσον ἡμᾶς
Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός, ψάλλοντάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Ἐν Δεσποτικῇ δὲ ἑορτῇ ψάλλεται τὸ χαρακτηριστικὸν Εἰσοδικόν. Ἐν τῇ
ἀμέσως ἐπομένῃ Κυριακῇ, καὶ μέχρις ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, Εἰσοδικόν ψάλ-
λεται τὸ τῆς Ἑορτῆς, πλὴν χαρακτηριστικὸν μένει τὸ «ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν...».

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι καὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, εἰ-
θισται νὰ ψάλληται τὸ Εἰσοδικόν.

Εν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσ-
ραήλ. Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ψάλλον-
τάς σοι. Ἀλληλούϊα.

Εἴτα προσκυνήσαντες, ὁ Διάκονος καὶ ὁ Ἱερεὺς κατόπισθεν αὐτοῦ, εἰσέρ-
χονται εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα καὶ λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον ἀπὸ τὸν Διά-
κονον, ἀσπάζεται καὶ τίθησιν ἐν τῇ ἁγίᾳ Τραπέζῃ.

Ἐὰν δὲ γίνεται συλλειτουργον, τὸ Εἰσοδικόν ψάλλεται ὑφ' ὧν.
Ὅταν ὑπάρχῃ Διάκονος, εἰσέρχεται οὗτος εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα ὀλίγον ἐνωρίτερον
καὶ ὑφ' οὗ ἀποθέσῃ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης, λαμβάνει θυμια-
τήριον καὶ θυμῷ τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα Ἱερεῖς, μεθ' ὃ παραδίδει
τοῦτο εἰς τὸν πρῶτον τῇ τάξει τῶν Ἱερέων, τοῦ ὁποίου καὶ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα.
Οὗτος δὲ θυμῷ κύκλῳ τῆς ἁγίας Τραπέζης καὶ τὴν ἱερὰν Πρόθεσιν, ψάλλων μετὰ
τῶν ἄλλων συλλειτουργῶν τὸ τῆς ἡμέρας πρῶτον Ἀπολυτίκιον.

Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τούτου, ἐξέρχεται εἰς τὴν Ὠραίαν Πύλῃν, ἐν ᾗ οἱ
Ψάλται ἐπαναλαμβάνουσι αὐτό, καὶ θυμῷ τὰς ἁγίας Εἰκόνας, τὸν δεσποτικόν
Θρόνον, τοὺς Ψάλτας καὶ τὸ Ἐκκλησίασμα, ἐπιστρέφων δὲ θυμῷ ἐνώπιον τῆς
ἁγίας Τραπέζης καὶ τῆς ἱερᾶς Πρόθεσεως, καὶ ἀκολουθῶς τοὺς συλλειτουργοῦν-
τας αὐτῷ καὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι, κατὰ τὴν τάξιν καὶ ἀποθέτει τὸ θυ-
ματήριον.

Οἱ Ψάλται ψάλλουσιν ἐναλλάξ τὰ Ἀπολυτικά καὶ τὸ Κοντάκιον τῆς ἡμέρας:

1. Τὸ Ἀναστάσιμον Ἀπολυτίκιον, εἴ ἐστι Κυριακὴ, τοῦ τυχόντος Ἦχου.
2. τὸ Ἀπολυτίκιον Τροπάριον τοῦ τῆς ἡμέρας ἑορταζομένου τυχόν Ἀγίου.
3. τὸ Ἀπολυτίκιον Τροπάριον τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ (τοῦτο παραλείπεται μόνον
κατὰ τὰς Δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς ἑορτάς).
4. τὸ Κοντάκιον, τῆς ἐκκλησια-
στικῆς περιόδου.

Τελουμένου Μνημοσύνου, ψάλλεται ἐκ τοῦ Βήματος, πρὸ τοῦ Ἀπολυτι-
κίου τοῦ Ἀγίου τοῦ Ναοῦ, καὶ τὸ τῶν Κεκοιμημένων Κοντάκιον.

Μνήσθητι, Κύριε, ὡς ἀγαθὸς τ... δούλ... σου καὶ δσα ἐν βίῳ
ἡμαρτ... συγχώρησον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ σὺ ὁ
δυνάμενος καὶ τοῖς μεταστᾶσι δοῦναι τὴν ἀνάπαυσιν.

Ὁ Διάκονος στραφεὶς πρὸς τὸν Λαόν, ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς Ὠ-
ραίας Πύλης καὶ κρατῶν διὰ τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸ ἄκρον τοῦ Ὁρα-
ρίου, ἐκφωνεῖ:

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Καὶ ἐπανέρχεται ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι εἰς τὸν συνήθη τόπον.

Ὁ Ἱερεὺς, ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης ἱστάμενος, καὶ τὰς χεῖρας ἀναπεπταμένως ἔχων, λέγει μυστικῶς τὴν τοῦ Τρισαγίου Εὐχὴν.

ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΤΡΙΣΑΓΙΟΥ ΥΜΝΟΥ

Ο Θεὸς ὁ ἅγιος, ὁ ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος, ὁ τρισαγίῳ φωνῇ ὑπὸ τῶν Σεραφεῖμ ἀνυμνούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν Χερουβεὶμ δοξολογούμενος, καὶ ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως προσκυνούμενος· ὁ ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν τὰ σύμπαντα· ὁ κτίσας τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα σὴν καὶ ὁμοίωσιν, καὶ παντὶ σου χαρίσματος κατακοσμήσας· ὁ διδοὺς αἰτοῦντι σοφίαν καὶ σύνεσιν, καὶ μὴ παρορῶν ἁμαρτάνοντα, ἀλλὰ θέμενος ἐπὶ σωτηρίᾳ μετάνοιαν· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς, τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀναξίους δούλους σου, καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ στήναι κατενώπιον τῆς δόξης τοῦ ἁγίου σου θυσιαστηρίου, καὶ τὴν ὀφειλομένην σοι προσκύνησιν καὶ δοξολογίαν προσάγειν· Αὐτός, Δέσποτα, πρόσδεξαι καὶ ἐκ στόματος ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὸν τρισάγιον ὕμνον, καὶ ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου. Συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον· ἁγιάσον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα· καὶ δὸς ἡμῖν ἐν ὁσιότητι λατρεῦειν σοι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν· πρεσβείαις τῆς ἁγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων.

Ἐκφώνως·

Ὅτι ἅγιος εἶ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ,

Ὁ Διάκονος στραφεὶς καὶ ἑλθὼν ἐγγὺς τῆς Ὁραίας Πύλης, δεικνύων πρὸς τὸν Λαὸν μετὰ τοῦ Ὁραρίου, συμπληροῖ τὴν ἐκφώνησιν, λέγων ἐκφώνως·

Καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν. Καὶ ψάλλει ἐναλλάξ τὸν Τρισάγιον ὕμνον.

Εἰ ἐστὶ συλλειτουργόν, ὁ Τρισάγιος ὕμνος, ἀφοῦ ψαλῇ δις ἔξωθεν, τὸ τρίτον λέγεται ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Βήματος, τὸ τέταρτον ἔξωθεν καὶ αὐθις τὸ πέμπτον ἔσωθεν. Εἶτα· Δόξα, Καὶ νῦν, ἔξωθεν, ὡς καὶ τὸ Ἅγιος Ἀθάνατος, ἔξωθεν.

Εἶτα ὁ τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος λέγουσιν ἐναλλάξ τὸν Τρισάγιον ὕμνον, ποιῶντες ὁμοῦ τρία προσκυνήματα μετὰ σταυρῶν ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, Ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ γ'). Δόξα. Καὶ νῦν. Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν Δεσποτικῇ ἑορτῇ καὶ τῇ πρώτῃ αὐτῆς ἐπομένη ἡμέρᾳ, ἀντὶ τοῦ Ἅγίου ὁ Θεός, ψάλλεται τὸ·

Ο σοὶ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀληλούϊα.

Ἐν δὲ τῇ Ὑψώσει τοῦ τιμίου Σταυροῦ, τό·

Τὸν Σταυρόν σου προσκυνούμεν, Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν.

ΑΑ
 Ὁ Διάκονος πρὸς τὸν Λαόν·

Δύναμις.

Καὶ πρὸς τὸν Ἱερέα, χαμηλοφώνως·

Κέλευσον, Δέσποτα.

Ὁ Ἱερεὺς σ τ ρ ε φ ό μ ε ν ο ς πρὸς τὴν ἁγίαν Πρόθεσιν, λέγει·

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ὁ Διάκονος, δεικνύων διὰ τῆς δεξιᾶς τὴν ἁγ. Τράπεζαν, λέγει πρὸς τὸν Ἱερέα·

Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὴν ἄνω καθέδραν.

Ὁ Ἱερεὺς εὐλογεῖ λέγων·

Εὐλογημένος εἰ, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας σου, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα ὁ Διάκονος ἐλθὼν ἐμπροσθεν τῆς Ὁραίας πύλης λέγει· Πρόσχωμεν.

Ὁ Ἀναγνώστης λαμβάνων τὸν «Ἀπόστολον» παρὰ τοῦ Ἱερέως καὶ ἀσπάζόμενος τὴν χεῖρα αὐτοῦ, ἵσταται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ, ἐναντι τοῦ δεσποτικοῦ θρόνου καὶ ἐκφωνεῖ τὸν Στίχον τοῦ Προκειμένου.

Ὁ Διάκονος· Σοφία.

Ὁ Ἀναγνώστης λέγει τὴν ἐπιγραφὴν τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς.

Ὁ Διάκονος· Πρόσχωμεν.

Ὁ Ἀναγνώστης ἀπαγγέλλει ἐμμελῶς, εὐκρινῶς καὶ σεμνοπρεπῶς τὴν τεταγμένην περικοπὴν τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἀναγνώσματος.

Εἶτα ὁ Διάκονος λαβὼν τὸ θυμιατήριον μετὰ θυμιάματος, πρόσεισι τῷ Ἱερεῖ, λέγων χαμηλοφώνως.

Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὸ θυμίαμα.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς εὐλογῶν αὐτό, λέγει τὴν Εὐχὴν τοῦ θυμιάματος·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ...

Θ υ μ ι α μ á σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς ὁσμήν εὐωδίας πνευματικῆς· ὁ προσδεξάμενος εἰς τὸ ὑπερουράνιον σου Θυσιαστήριον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ παναγίου σου Πνεύματος.

Ὁ Διάκονος θυμῷ, ὅσον τὸ δυνατόν συντόμως καὶ ἀθορύβως πάντοτε, κύκλῳ τῆς ἁγίας Τραπέζης, τὴν ἱερὰν Πρόθεσιν, τὰς Δεσποτικὰς εἰκόνας, εἶτα τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον, καὶ τὸν Λαόν, ἐκ τῆς Ὁραίας Πύλης. Ἐπανελθὼν ἐν τῷ Ἱερῷ, θυμῷ τὴν ἁγ. Τράπεζαν, τὸν Ἱερέα καὶ τὸ Ἱερατεῖον ὅλον, ἀποτίθῃσι δὲ τὸ θυμιατήριον.

Ὁ Διάκονος χαμηλοφώνως.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Ἱερεὺς ἀναγινώσκει χαμηλοφώνως, πρὸ τῆς ἁγ. Τραπέζης, τὴν Εὐχὴν·

Εἰλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλόανθρωπε Δέσποτα, τὸ τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς, καὶ τοὺς τῆς διανοίας γμάτων κατανόησιν. Ἐνθες ἡμῖν καὶ τὸν τῶν μακαρίων σου ἐντολῶν φόβον, ἵνα τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας πάσας καταπατήσαντες, πνευματικὴν πολιτείαν μετέλθωμεν, πάντα τὰ πρὸς εὐαρέστησιν τὴν σὴν καὶ φρονούντες καὶ πράττοντες. Σὺ γάρ εἰ ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος, ὑποκλίνας τὴν κεφαλὴν, κρατῶν δὲ τὸ Ὁράριον τοῖς ἄκροις δακτύλοις, ἔρχεται ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ τῆς ἁγίας Τραπέζης, καὶ λέγει τῷ Ἱερεὶ ἡρέμα·

Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὸν εὐαγγελιστὴν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ (Ματθαίου, ἢ Μάρκου, ἢ Λουκᾶ, ἢ Ἰωάννου).

Ὁ δὲ Ἱερεὺς, σφραγίζων αὐτόν, λέγει χαμηλοφώνως·

Ὁ Θεός, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου, ἐνδόξου, ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ (δεῖνος), δῶν σοι ρῆμα τῷ εὐαγγελιζομένῳ δυνάμει πολλῇ, εἰς ἐκπλήρωσιν τοῦ εὐαγγελίου τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, Κυρίου δὲ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Διάκονος, μυστικῶς·

Ἀμήν. Ἀμήν. Ἀμήν. Γένοιτό μοι [νῦν] κατὰ τὸ ρῆμά σου.

Προσκυνήσας δὲ μετ' εὐλαβείας τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον λαμβάνει αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἱερέως καὶ ἀσπάζεται τὴν χεῖρα αὐτοῦ, λέγων·

Απόστολε ἅγιε καὶ εὐαγγελιστά (...), πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἐξελθὼν δὲ διὰ τῆς βορείας πύλης, προπορευομένων αὐτοῦ λαμπάδων, ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ Ἀμβωνος, ἢ, ἐλλείπει τοιοῦτου, ἐν τῷ διατεταγμένῳ τόπῳ, (συνήθως ἐπὶ ἐνὸς ἀναβαθμοῦ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου).

Πληρωθέντος δὲ τοῦ Ἀποστόλου, ὁ Ἱερεὺς, λέγει·

Εἰρήνη σοι τῷ ἀναγινώσκοντι.

Ὁ Ἀναγνώστης, ποιῶν μετάνοιαν, ἐπιδίδωσι τῷ Ἱερεὶ τὸν «Ἀπόστολον», ἀσπαζόμενος τὴν δεξιάν αὐτοῦ.

Ὁ Χορός, ψάλλει· Ἀλληλούϊα· Ἀλληλούϊα· Ἀλληλούϊα.

Ὁ Ἱερεὺς ἱστάμενος ἐπὶ τοῦ Σολέα, ἐκφωνεῖ·

Σοφία. Ὁρθοί. Ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

Ἐπὶ τούτοις εὐλογεῖ τὸν λαόν, σφραγίζων τοῦτον τῷ τύπῳ τοῦ σταυροῦ, τῇ δεξιᾷ χειρὶ, λέγων·

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Χορός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος ἐκφωνεῖ·

Ἐκ τοῦ κατὰ (...) ἁγίου Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ὁ Ἱερεὺς· Πρόσχωμεν.

Ὁ Χορός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Εἰ δὲ συλλειτουργεῖ καὶ ἕτερος Διάκονος, ἐκεῖνος, ἱστάμενος παρὰ τὸν Ἱερέα, ἐκφωνεῖ τὸ· Σοφία. Ὁρθοί. καὶ τὸ· Πρόσχωμεν.

Εἰ οὐκ ἔστι Διάκονος συλλειτουργῶν, τὸ Εὐαγγέλιον ἐμμελῶς ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης.

Καὶ ἀπαγγέλλει ὁ Διάκονος τὴν τεταγμένην εὐαγγελικὴν περικοπὴν λαμπρῇ καὶ καθαρῇ τῇ φωνῇ, εὐκρινῶς καὶ σεμνοπρεπῶς, ἀπάντων ὀρθίων ἱσταμένων.

Ὁ Ἱερεὺς, ἀναγινωσκομένης τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἱσταται ἐπὶ τῆς Ὁραίας Πύλης.

Πληρωθεῖσης τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ μὲν Ἱερεὺς, εὐλογῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸν Διάκονον, λέγει·

Εἰρήνη σοι τῷ εὐαγγελιζομένῳ.

Ὁ δὲ Χορός, ψάλλει μετὰ μέλους, τὸ· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Τοῦτου ψαλλομένου κατέρχεται ὁ Διάκονος τοῦ Ἀμβωνος καί, προπορευομένων αὐτοῦ τῶν λαμπαδούχων, ὁδεύει, κρατῶν ὑψηλὰ τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, πρὸς τὴν Ὁραίαν Πύλην καὶ ἀποδίδωσιν αὐτὸ τῷ, ἅρτι κατελθόντι τοῦ Σολέα, Ἱερεῖ, καὶ ἀσπάζεται τὴν εὐλογήσαν αὐτοῦ χεῖρα. Ὁ Ἱερεὺς ἀσπασάμενος τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ χαράξας μετ' αὐτοῦ τύπον σταυροῦ πρὸς τὸν λαόν, ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας, εἰσέρχεται ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ ἀποθέτει αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης.

Ἐνταῦθα ὁ Ἱεροκλήρυξ, κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ἀμβωνος, διδάσκει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ (αὐτὴν νοουθεσίαν ποιεῖται).

Εἴτα ὁ Διάκονος, σταθεὶς πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, ἐν τῷ συνήθει τόπῳ, λέγει τὴν Ἀ΄ Ἐκτενὴν. Μεθ' ἑκάστην Δέτησιν τῆς Ἐκτενοῦς, οἱ Χοροὶ ἐναλλάξ καὶ ἅπαξ ἑκάτερος ψάλλουσι, τὸ· Κύριε, ἐλέησον.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΤΕΝΗΣ ΙΚΗΣΙΑ ἢ ΔΕΗΣΙΣ

Εἰπώμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας ἡμῶν, εἰπώμεν.

Κύριε, παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος).

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἱερέων, ἱερομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν, καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, υγείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει (ἢ τῇ χώρᾳ, ἢ τῇ κώμῃ, ἢ τῇ νήσῳ) ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων,

συνδρομητῶν καὶ ἀφιερωτῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου (ἢ τῶν ἀδελφῶν τῆς ἱερᾶς Μονῆς ταύτης καὶ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν).

[Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν μακαρίων καὶ ἀοιδίμων κτιτόρων τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας (ἢ Μονῆς) ταύτης, καὶ ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσασμένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένων, καὶ ἀπανταχοῦ ὁρθοδόξων.]

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ πανσέπτῳ ναῷ τούτῳ, κοπιόντων, ψαλλόντων, καὶ ὑπὲρ τοῦ περιεστῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου τὸ παρά σοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ὁ Ἱερεὺς ἀναγινώσκει μυστικῶς τὴν Εὐχὴν ταύτην.

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΝΟΥΣ ΙΚΕΣΙΑΣ

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν ἐκτενὴ ταύτην ἱκεσίαν πρόσδεξαι παρὰ τῶν σῶν δούλων, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου· καὶ τοὺς οἰκτιρμούς σου κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου, τὸν ἀπεκδεχόμενον τὸ παρά σοῦ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἐκφώνως·

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Καὶ ἄρχεται ὁ Διάκονος τῆς Δεήσεως ὑπὲρ τῶν Κατηχομένων.

(Αἱ Δεήσεις καὶ Εὐχαὶ [«Κατηχούμενα»] σήμερον λέγονται ὑπὸ τοῦ Ἱερέως μυστικῶς πρὸ τῆς ἁγ. Τραπέζης καὶ σπανίως, ἐν τοῖς ἐνοριακοῖς ναοῖς, εἰς ἐπήκοον.)

Εὐξασθε οἱ Κατηχούμενοι τῷ Κυρίῳ. Οἱ πιστοί, ὑπὲρ τῶν Κατηχομένων δεηθῶμεν. ἵνα ὁ Κύριος αὐτοὺς ἐλεήσῃ· Κατηχήσῃ αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας· Ἀποκαλύψῃ αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον τῆς δικαιοσύνης· Ἐνώσῃ αὐτοὺς τῇ ἁγίᾳ αὐτοῦ καθολικῇ καὶ ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ· Σῶσον, ἐλέησον, ἀντιλαβοῦ, καὶ διαφύλαξον αὐτούς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι. Οἱ Κατηχούμενοι τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε.

Τούτων δὲ ὑπὸ τοῦ Διακόνου λεγομένων, ὁ Ἱερεὺς ἀναγινώσκει μυστικῶς τὴν ὑπὲρ τῶν Κατηχομένων, πρὸ τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς, Εὐχὴν·

ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΟΥΜΕΝΩΝ

(Πρὸ τοῦ ἀπλωθῆναι τὸ Εἰλητόν)

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν ὑψηλοῖς κατοικῶν, καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν, ὁ διὰ τὴν σωτηρίαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐξαποστείλας, τὸν μονογενῆ σου Υἱὸν καὶ Θεόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐπίβλεψον ἐπὶ τοὺς δούλους σου τοὺς Κατηχομένους, τοὺς ὑποκεκλικότας σοὶ τὸν ἑαυτῶν αὐχένα· καὶ καταξίωσον αὐτούς, ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγε-

νεσίας, τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας· ἔνωσον αὐτοὺς τῇ Ἀγίᾳ σου, Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ συγκαταρίθμησον αὐτοὺς τῇ ἐκλεκτῇ σου ποίμνῃ.

Ἐκφώνως·

Ἵνα καὶ αὐτοὶ σὺν ἡμῖν δοξάζωσι τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα, ὁ Ἱερεὺς, λαμβάνων τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ σφραγίζων δι' αὐτοῦ σταυροειδῶς τὸ πεπτυγμένον Εἰλητόν, ἐκτυλίσσει αὐτὸ καὶ ἐξαπλώνει ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης, τὸ δὲ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀποτίθησιν ἐν τῷ ἐπάνω μέρει αὐτῆς.

Ὁ Διάκονος·

Ὅσοι Κατηχούμενοι, προέλθετε· Οἱ Κατηχούμενοι, προέλθετε· Ὅσοι Κατηχούμενοι, προέλθετε· Μὴ τις τῶν Κατηχουμένων. Ὅσοι Πιστοί. Ἐτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι. Σοφία.

Ὁ Ἱερεὺς, μετὰ τὸ ἀπλωθῆναι τὸ Εἰλητόν, δέεται μυστικῶς ὑπὲρ ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν Πιστῶν, λέγων·

ΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ Α·

Εὐχὴ τῶν ἱερῶν

Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε, ὁ Θεός τῶν Δυνάμεων, τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς παραστῆναι καὶ νῦν τῷ ἁγίῳ σου θυσιαστηρίῳ καὶ προσπεσεῖν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Πρόσδεξαι, ὁ Θεός, τὴν δέησιν ἡμῶν· ποίησον ἡμᾶς ἀξίους γενέσθαι τοῦ προσφέρειν σοι δεήσεις καὶ ἱκεσίας καὶ θυσίας ἀναιμάκτους ὑπὲρ παντός τοῦ λαοῦ σου· καὶ ἰκάνωσον ἡμᾶς, οὓς ἔθου εἰς τὴν διακονίαν σου ταύτην, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματός σου τοῦ Ἀγίου, ἀκαταγνώστως καὶ ἀπροσκόπτως, ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, ἐπικαλεῖσθαί σε ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ· Ἵνα, εἰσακούων ἡμῶν, ἴλεως ἡμῖν εἴης, ἐν τῷ πλήθει τῆς σῆς ἀγαθότητος.

Ἐκφώνως·

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος·

Ἐτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι. Σοφία.

Καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ καταλαμβάνει τὸν συνήθη τόπον.

Ὁ Χορός· Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Ἱερεὺς ἀναγινώσκει μυστικῶς

Πάλιν καὶ πολλάκις σοὶ προσπίπτομεν καὶ σοῦ δεόμεθα, ἀγα-
καθάρσις ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ
σαρκὸς καὶ πνεύματος· καὶ δώης ἡμῖν ἀνένοχον καὶ ἀκατάκριτον
τὴν παράστασιν τοῦ ἁγίου σου θυσιαστηρίου. Χάρισαι δέ, ὁ Θεός,
καὶ τοῖς **συνευχομένοις ἡμῖν** προκοπὴν βίου καὶ πίστεως καὶ συνέ-
σεως πνευματικῆς· δὸς αὐτοῖς πάντοτε, μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης λα-
τρεύειν σοι, ἀνενόχως καὶ ἀκατακρίτως μετέχειν τῶν ἁγίων σου
μυστηρίων, καὶ τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας ἀξιοθῆναι.

Ἐκφώνως· Ὅπως ὑπὸ τοῦ κράτους σου πάντοτε φυλαττόμενοι, σοὶ
δόξαν ἀναπέμπωμεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύ-
ματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν. Καὶ ἄρχεται ψάλλειν τὸν Χερουβικὸν ὕμνον.

Ὁ Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ Ἱερεὺς πρὸ τῆς ἁγίας Τραπέζης, κλίνων τὴν κεφαλὴν, λέγει μυστικῶς τὴν
ὑπὲρ ἑαυτοῦ **Εὐχὴν**·

ΕΥΧΗ ΑΔΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΧΕΡΟΥΒΙΚΟΥ

Οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ
ἡδοναῖς προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν ἢ λειτουργεῖν σοι,
βασιλεῦ τῆς δόξης. Τὸ γὰρ διακονεῖν σοι μέγα καὶ φοβερόν,
καὶ αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις Δυνάμεσιν. Ἀλλ' ὁμως, διὰ τὴν
ἄφατον καὶ ἀμέτρητόν σου φιланθρωπίαν, ἀτρέπτως καὶ ἀναλ-
λοιώτως γέγονας ἄνθρωπος καὶ ἀρχιερεὺς ἡμῶν ἐχρημάτισας,
καὶ τῆς λειτουργικῆς ταύτης καὶ ἀναιμάκτου θυσίας τὴν ἱε-
ρουργίαν παρέδωκας ἡμῖν, ὡς δεσπότης τῶν πάντων. Σὺ γὰρ
μόνος, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, δεσπόζεις τῶν ἐπουρανίων καὶ τῶν
ἐπιγείων, ὁ ἐπὶ θρόνου χερουβικοῦ ἐποχούμενος, ὁ τῶν Σεραφεὶμ
Κύριος, καὶ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ μόνος ἅγιος, καὶ ἐν ἁγίοις
ἀναπαυόμενος. Σὲ τοίνυν δυσωπῶ τὸν μόνον ἀγαθὸν καὶ εὐήκοον·
ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἄχρεϊον δοῦλόν σου, καὶ
καθάρισόν μου τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν ἀπὸ συνειδήσεως πο-
νηρᾶς· καὶ ἰκάνωσόν με τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, ἐν-
δεδυμένον τὴν τῆς ἱερατείας χάριν, παραστῆναι τῇ ἁγίᾳ σου ταύτῃ
τραπέζῃ καὶ ἱεουργῆσαι τὸ ἅγιον καὶ ἄχραντόν σου σῶμα καὶ τὸ
τίμιον αἷμα. Σοὶ γὰρ προσέρχομαι, κλίνας τὸν ἑαυτοῦ ἀνχένα,
καὶ δέομαί σου· Μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, μηδὲ
ἀποδοκιμάσης με ἐκ παίδων σου, ἀλλ' ἀξίωσον προσενηχθῆναι
σοι ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἀναξίου δούλου σου τὰ δῶρα
ταῦτα. Σὺ γὰρ εἰ ὁ προσφέρων καὶ προσφερόμενος, καὶ προσδε-
χόμενος, καὶ διαδιδόμενος, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δό-
ξαν ἀναπέμπωμεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ
ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετά δὲ τὴν Εὐχὴν, ὁ Ἱερεὺς, λέγει χαμηλῶς·

Οἱ τὰ Χερουβεὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες, καὶ τῇ ζωοποιῷ Τρι-
άδι τὸν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες, πᾶσαν τὴν βιοτικὴν ἀπο-
θώμεθα μέριμναν.

Ὁ Διάκονος συμπληροῖ· Ὡς τὸν βασιλέα τῶν ὅλων ὑποδεξόμενοι,
ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως δορυφορούμενον τάξειςιν. Ἀλληλούϊα,
Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται δις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, τοῦ Διακόνου ἐπιλέγον-
τος ἐν ἑκατέρῳ· Ὡς τὸν βασιλέα... Ἐπειτα λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ θυμιατὸν μετὰ
θυμιάματος καὶ εὐλογῶν, λέγει·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Θυμίαμά σοι προσφέρομεν...

Εἶτα θυμῷ κύκλῳ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, τὴν ἱερὰν Πρόθεσιν, τὸ ἱερατεῖον,
ὑστερον δέ, μικρὸν προελθὼν τῶν βημοθύρων, τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον, τὰς
δεσποτικὰς εἰκόνας καὶ τὸν λαόν. Ἐν τῷ θυμῷ λέγει καθ' ἑαυτόν·

Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι (ἐὰν εἶναι Κυριακὴ ἢ ὁσάκις ἂν ἄλλοτε
λέγεται.) Εἶτα.

Δευτε προσκυνήσωμεν (γ') καὶ τὸν Ν' Ψαλμόν· Ἐλέησον με ὁ Θεός.

Ἐν τῷ λέγειν τὸν Στίχον· Τότε εὐδοκήσεις, ὁ ἱερουργῶν, ἐπανέρχεται εἰς
τὸ ἅγιον Βῆμα καὶ θυμῷ αὐθις τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, τὴν ἱερὰν Πρόθεσιν καὶ τὸ
ἱερατεῖον καὶ ἀποδίδει τὸ θυμιατήριον. Ὁ Διάκονος, λαβὼν τὸ θυμιατήριον,
θυμῷ πρῶτον τὸν Ἱερέα καί, κατὰ τὴν τάξιν, τοὺς παρισταμένους.

Οἱ ἱερουργαῦντες προσκυνοῦντες τρεῖς πρὸ τῆς ἁγίας Τραπέζης καὶ ἀσπα-
ζόμενοι ἅπαξ τὸ ἅγ. Ἀντιμήνσιον καὶ αὐθις τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, λέγουσι καθ'
ἑαυτοὺς τὰ κατανυκτικὰ ταῦτα τροπάρια.

Ἡμαρτον εἰς σὲ Σωτήρ, ὡς ὁ ἄσωτος υἱός, δέξαι με πάτερ μετανοοῦντα, καὶ
ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτήρ, τοῦ τελώνου τὴν φωνήν· Ἰλάσθητί μοι, ὥσπερ ἐκεῖ-
νῳ καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Εἴθ' οὕτως, εἰς ἕκαστος, ὑποκλινόμενος τοῖς συλλειτουργοῖς, ἢ τοῖς ἐν τῷ
ἱερῷ Βήματι παρισταμένοις Ἱερεῦσι, λέγει·

Συγχωρήσατέ μοι, ἀδελφοί καὶ συλλειτουργοί, ἦ·

Συγχώρησόν μοι, ἀδελφεὲ καὶ συλλειτουργέ.

Καὶ πρὸς τὸν Λαόν, ἀπὸ τῆς Ὠραίας πύλης, ὑποκλινόμενος πρὸς συγχώ-
ρησιν, λέγει·

Τοῖς μισοῦσι καὶ ἀγαπῶσιν ἡμᾶς, ὁ Θεός, συγχώρησον.

Καί, εὐλογῶν, ὁ Ἱερεὺς, τῷ εὐλαβῶς αὐτῷ ὑποκλίναντι λαῷ, ἀπέρχεται εἰς
τὴν ἱερὰν Πρόθεσιν. Ἐκεῖ ὑποκλίνει τὴν κεφαλὴν καὶ προσκυνῶν τρεῖς τὰ κεκα-
λυμμένα τίμια Δῶρα, λέγει ἐκ τρίτου·

Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με.

[καί, Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω...

Τότε ὁ Διάκονος λέγει πρὸς τὸν Ἱερέα·

Ἐπαρον, Δέσποτα.

Ὁ Ἱερεὺς, ἄρας τὸν Ἀέρα ἐπιτίθησι τοῖς ὁμοῖς τοῦ Διακόνου, λέγων·
Εν εἰρήνῃ ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια καὶ εὐλογεῖτε
 τὸν Κύριον.

Εἰτα λαβὼν τὸ ἅγιον Δισκάριον κεκαλυμμένον, ἐπιβάλλει μετὰ πάσης
 προσοχῆς καὶ εὐλαβείας, τῇ τοῦ Διακόνου κεφαλῇ. Αὐτὸς δὲ ὁ Ἱερεὺς, λαμβάνει
 ἀνὰ χεῖρας τὸ ἅγιον Ποτήριον, ὁμοίως κεκαλυμμένον, λέγων·

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Οἱ δὲ λοιποὶ ἱεουργοῦντες κρατοῦσι τὰ ὄργανα τῶν θείων παθῶν· τὸν τί-
 μιον Σταυρόν, τὴν ἱερὰν Λόγχην, τὸν Σλόγγον καὶ τὴν ἱερὰν Λαβίδα.

Ὅταν δὲ ὁ Χορὸς εἴπῃ, τό· «Ὡς τὸν βασιλέα τὸν ὅλων ὑποδεξόμενοι»,
 τότε, σιγήσαντος τοῦ Χοροῦ, ὁ Διάκονος καὶ ὁ Ἱερεὺς, ἐξέρχονται τῆς βορείας
 πύλης τοῦ Ἱεροῦ, προπορευομένων ἐξαπτερύγων, λαμπάδων ἀνημμένων καὶ θυ-
 μιατηρίου, καὶ διέρχονται τὸ ἀριστερὸν κλίτος καὶ τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ, ποιοῦν-
 τες τὴν Μεγάλην Εἰσόδον, τοῦ Διακόνου ἐκφωνοῦντος μεγαλοφώνως·

Πάντων ὑμῶν, καὶ πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χρι-
 στιανῶν, μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ,
 πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Καὶ ἅπαντες οἱ ἐκκλησιαζόμενοι, κλίνοντες μετ' εὐλαβείας τὰς κεφαλὰς
 καὶ προσκυνοῦντες, λέγουσι καθ' ἑαυτούς·

Ἀμήν. Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, διὰ τὴν βασιλείαν σου.

Ὅταν δὲ ἔλθωσι πρὸ τῆς Ὠραίας Πύλης, προεισέρχεται ὁ Διάκονος ἐν-
 δον τοῦ Βήματος καὶ ἵσταται ἐν τοῖς δεξιοῖς τῆς ἁγίας Τραπέζης προσμένων τὸν
 Ἱερέα.

Ὁ Ἱερεὺς, ἐπὶ τοῦ Σολέα, κρατῶν τὸ ἅγιον Ποτήριον, καὶ ἐστραμμένος
 πρὸς τὸν λαόν, κατ' ἐπικρατήσασαν συνήθειαν, μνημονεύει οὕτω·*

Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ
 ἡμῶν ἀδελφότητος. Τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἑθνους καὶ πάσης
 Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ. Τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ
 ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν Στρατοῦ. Τῶν κατοικούντων καὶ παρεπι-
 δημούντων ἐν τῇ πόλει (ἢ τῇ χώρᾳ, ἢ τῇ κώμῃ, ἢ τῇ νήσῳ) ταύ-
 τη. Τῶν ἐνοριτῶν, Ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καὶ ἀφιερωτῶν τοῦ
 Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου καὶ πάντων ἡμῶν τῶν προσελθόντων εἰς τὴν
 θείαν μυσταγωγίαν ταύτην.

Τῶν μακαρίων καὶ ἀοιδίμων κτιτόρων, ἀνακαινιστῶν καὶ ἀφιε-
 ρωτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου, τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πα-
 τρίδος ἀγωνισαμένων καὶ πεσόντων καὶ πάντων τῶν ἐπ' ἐλπίδι
 ἀναστάσεως, ζωῆς αἰωνίου, κεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν
 ἡμῶν, μνησθεὶς Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε·
 νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

* Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπ' ἀριθ. 3056/354 τῆς
 7ης Νοεμβρίου 1935. [Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιοι, τόμος Β' (1934-1956), σελ. 80].

Μνημόσυνον ζώντων προσώπων οὐ γίνεται, ἐκτὸς ἂν τελεῖται ἰδιαιτέρα Λειτουργία, ἐν καθημερινῇ ἡμέρᾳ.

Τελουμένου ὁμῶς μνημοσύνου, μετὰ τὰς λέξεις, «πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν», προστίθεται τὸ ὄνομα τοῦ ὑπὲρ οὗ τὸ μνημόσυνον τελεῖται.

Ἐν τῷ μεταξὺ, οἱ λειτουργοῦντες Ἱερεῖς τάσσονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ πρώτου, κατὰ τὴν τάξιν τῶν ὁφικίων καὶ τῶν πρεσβειῶν αὐτῶν, καὶ ἀκολουθοῦσι τοῦτον, κατὰ σειράν, διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα.

Τούτων δὲ εἰσελθόντων ἐν τῷ Ἱερῷ, ὁ Χορὸς συμπληροῖ τὸν Ὑμνον.

Εἰσερχόμενος ὁ Ἱερεὺς ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι, ἀποτίθῃσι τὸ ἅγιον Ποτήριον ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης ἐπὶ τοῦ Ἀντιμηνσίου, πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος. Λαβὼν δὲ τὸ θυμιατήριον, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπηρετοῦντος, θυμῆ τὸν Διάκονον, ὡς ἐστι βαστάζων τὸ ἅγιον Δισκάριον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Εἶτα ἀποδίδει τὸ θυμιατήριον.

Καὶ ὁ Διάκονος πρὸς τὸν Ἱερέα·

Τῆς ἱερωσύνης σου μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὅμοίως καὶ ὁ Ἱερεὺς πρὸς τὸν Διάκονον·

Τῆς διακονίας σου μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἱερεὺς λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας τὸ ἅγιον Δισκάριον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διακόνου ἀσπάζεται αὐτὸ καὶ ἀποθέτει ὁμοίως ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης ἐπὶ τοῦ Ἀντιμηνσίου, πλησίον τοῦ ἁγίου Ποτηρίου, πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, ἐπιλέγων καὶ τὸ Τροπάριον·

Ο· εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρῇ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Ὁ Ἱερεὺς ἀποκαλύπτει τὰ Δῶρα, αἶρων δὲ ἀπὸ τοῦ ἁγίου Ποτηρίου καὶ τοῦ ἁγίου Δισκαρίου τὰ καλύμματα τίθησιν αὐτὰ εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῆς ἁγίας Τραπέζης· Εἶτα λαβὼν τὸν Ἀέρα ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ Διακόνου καὶ θυμιάσας αὐτόν, σκεπάζει δι' αὐτοῦ τὰ Ἅγια καὶ ἀσπάζεται αὐτά.

Ὁ Διάκονος·

Ἀγάθυνον, Δέσποτα.

Ὁ Ἱερεὺς, λαμβάνων καὶ αὐθὺς τὸ θυμιατήριον, θυμῆ τὰ Ἅγια, λέγων τὸ τέλος τοῦ Ν' ψαλμοῦ·

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους (ἐκ γ') καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἀποδοὺς δὲ τὸ θυμιατήριον καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης, λέγει πρὸς τὸν Διάκονον·

Μνήσθητί μου, ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργέ.

Ὁ δὲ Διάκονος πρὸς αὐτόν·

Τῆς ἱερωσύνης σου μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεός ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα ὁ Διάκονος, ὑποκλίνας καὶ αὐτὸς τὴν κεφαλὴν, κρατῶν ἅμα καὶ τὸ Ὅραριον τοῖς τρισὶ δακτύλοις τῆς δεξιᾶς, καὶ πρὸς τὸν Ἱερέα βλέπων, λέγει·

Εὐξαι ὑπὲρ ἐμοῦ, Δέσποτα ἅγιε.

Καὶ ὁ Ἱερεύς, πρὸς τὸν Διάκονον, ἀπαντᾷ·

Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί.

Ὁ Διάκονος·

Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συλλειτουργήσῃ ἡμῖν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν [καὶ φωτίσει τὴν σὴν αἰδεσιμότητα (ἢ ὁσιότητα)].

Καὶ πάλιν ὁ Διάκονος·

Μνήσθητί μου, Δέσποτα ἅγιε.

Καὶ ὁ Ἱερεύς·

Τῆς διακονίας σου μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάντοτε· νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ὁ Διάκονος, ἐπιπῶν τό· Ἀμήν, καὶ τὴν δεξιὰν τοῦ Ἱερέως ἀσπασάμενος, ἐξέρχεται διὰ τῆς βορείας πύλης καὶ ἵσταται ἐν τῷ συνήθει τόπῳ, καὶ ἅμα τῇ λήξει τοῦ Χερουβικοῦ ὕμνου λέγει τὴν Ἑκτενῇ·

Ὁ Χορὸς, μεθ' ἐκάστην Αἴτησιν· Κύριε, ἐλέησον.

1. Πληρώσωμεν τὴν δέησιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.
2. Ὑπὲρ τῶν προτεθέντων τιμίων Δώρων, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.
3. Ὑπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου καὶ τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.
4. Ὑπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι. Ἀμήν.

1. Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελειαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ὁ Χορὸς, μεθ' ἐκάστην Αἴτησιν· Παράσχου Κύριε.

Ὁ Διάκονος·

2. Ἀγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

3. Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

4. Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

5. Τὸν υπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

6. Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ αἰτησώμεθα.

Τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Χορὸς· Σοί, Κύριε.

Μετὰ τὴν ἐν τῇ ἁγίᾳ Τραπέζῃ ἀπόθεσιν τῶν τιμίων Δώρων ὁ Ἱερεὺς λέγει μυστικῶς τὴν Εὐχὴν ταύτην·

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΚΟΜΙΔΗΣ

Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ μόνος ἅγιος, ὁ δεχόμενος θυσίαν αἰνέσεως παρὰ τῶν ἐπικαλουμένων σε ἐν ὅλῃ καρδίᾳ, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὴν δέησιν, καὶ προσάγαγε τῷ ἁγίῳ σου θυσιαστηρίῳ· καὶ ἱκάνωσον ἡμᾶς προσενεγκεῖν σοι δῶρά τε καὶ θυσίας πνευματικὰς ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς εὐρεῖν χάριν ἐνώπιόν σου, τοῦ γενέσθαι σοι εὐπρόσδεκτον τὴν θυσίαν ἡμῶν, καὶ ἐπισκηνώσαι τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτός σου τὸ ἀγαθὸν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα, καὶ ἐπὶ πάντα τὸν λαόν σου.

Ἐκφώνως·

Διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεὺς, εὐλογῶν τὸν Λαὸν διὰ τῆς χειρὸς, λέγει·

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Χορὸς· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος·

Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν.

Ὁ Χορὸς· Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον.

Ὁ Ἱερεὺς, ἐνδὸν ἱστάμενος, προσκυνεῖ τρίς, εὐχόμενος καὶ λέγων καθ' ἑαυτόν·

Αγαπήσω σε, Κύριε, ἡ ἰσχὺς μου, Κύριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου, καὶ ρύστης μου.

Καὶ ἀσπάζεται τὰ Ἅγια, ὡς εἰσιν ἐπικεκαλυμμένα· πρῶτον μὲν τὸ ἅγιον Δισκάριον, εἶτα τὸ ἅγιον Ποτήριον, τὸν ἐπὶ τοῦ Ἀέρος Σταυρὸν καὶ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, ἔμπροσθεν αὐτοῦ.

Ἐνταῦθα γίνεται ὁ ἀσπασμὸς * τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης τῶν ἱερέων. Ἐπιλέγει ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων·

Ὁ Χριστὸς ἐν μέσῳ ἡμῶν.

* Ἡ ἐν τῇ θεῇ Λειτουργίᾳ «ἀγάπη» δίδεται, ὡς λεπτομερῶς ἐκτίθεται ἐν τῷ «Συλλειτουργῷ» § 14.

Καὶ ἐκεῖνοι ἀπαντῶσι·

Καὶ ἦν, καὶ ἔστι καὶ ἔσται.

Ὁμοίως καὶ ὁ Διάκονος συμπροσκυνεῖ, ἐν ᾧ ἱσταται τόπῳ, ἀσπάζεται δὲ καὶ τὸ Ὁράριον αὐτοῦ, ἐνθα ἔστιν ὁ τύπος τοῦ Σταυροῦ.

Εἰ δὲ πολλοὶ εἰσιν οἱ Διάκονοι, ἀσπάζονται ὁ εἰς τοῦ ἐτέρου τὸ Ὁράριον (καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου) λέγοντες καὶ οὗτοι ὁμοίως.

Καὶ μετὰ τὸ δοθῆναι τὴν ἀγάπην, ὁ Διάκονος ἐκφωνεῖ·

Τὰς θύρας, τὰς θύρας· ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν.

Ὁ Προεστὼς ἐκτὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος, ἢ ὁ Ἀναγνώστης, τρανῶς καὶ εὐκρινῶς, καὶ ἕκαστος τῶν ἐκκλησιαζομένων ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὸν, ἀπαγγέλλει τὸ ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως·

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, πατέρα, παντοκράτορα...

Ὁ Ἱερεὺς, ἄρας τὸν Ἀέρα ἀπὸ τῶν προκειμένων Ἀγίων, καὶ κρατήσας αὐτόν, ἀνασεύει ἀνοικτὸν ἐπάνω τῶν τιμίων δώρων, λέγων καὶ αὐτὸς τὸ Σύμβολον ἕως τέλους. Ὅταν δὲ φθάσῃ ὁ Προεστὼς εἰς τὸ «Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς...», ἐπαίρει τὸν Ἀέρα, ποιεῖ διὰ τῶν ἁκρῶν αὐτοῦ σχῆμα Σταυροῦ ἄνωθι τῶν τιμίων δώρων, διπλώνει*, ἀσπάζεται αὐτόν καὶ τίθησιν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος μετὰ τῶν καλυμμάτων.

Τελουμένου συλλειτουργοῦ, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἀσπασμοῦ, ἐπανέρχονται ἅπαντες ἀθορύβως· εἰς τὰς περὶ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν θέσεις αὐτῶν, ὁπόθεν κρατοῦσι τὸν Ἀέρα ἐκ τῶν τεσσάρων ἁκρῶν αὐτοῦ, καὶ σείουσιν αὐτόν ἄνωθι τῶν τιμίων δώρων, κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Πληρουμένου τοῦ ἁγίου Συμβόλου, ὁ Διάκονος ἐκφωνεῖ·

Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετὰ φόβου· πρόσχωμεν. Τὴν ἁγίαν ἀναφορὰν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν.

Ὁ Χορὸς·

Ἐλεον εἰρήνης, θυσίαν αἰνέσεως.

Ὁ Ἱερεὺς, λαμβάνων διὰ τῶν τριῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὸν δεδιπλωμένον Ἀέρα, ριπίζει τὸ ἅγιον Ποτήριον· καὶ τὸ ἅγιον Δισκάριον, ἀποθέτω δὲ αὐτόν, ἐκφωνεῖ κατ' ἐνώπιον τοῦ Λαοῦ·

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Καὶ εὐλογεῖ αὐτόν·

εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ὁ Χορὸς·

Καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός σου.

Ὁ Ἱερεὺς, ὡς ὦν τὰς χεῖρας, ἀμφοτέρας, ἐκφωνεῖ·

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

* Ὁ Ἀὴρ διπλοῦται εἰς τρία, διπλουμένου πρώτον τοῦ ἄνω μέρους μετὰ τῶν ταινιῶν, εἰτα τοῦ κάτω ἐπ' αὐτόν, κατόπιν ἐκ πλαγίων τοῦ ἀριστεροῦ καὶ τέλος τοῦ δεξιοῦ.

Ὁ Χορὸς ἀποκρίνεται·

Ἔχομεν πρὸς τὸν Κύριον.

Ὁ Ἱερεὺς, σταυρῶν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους, ὑποκλίνεται ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ δεσπότη Χριστοῦ, ἐκφωνῶν·

Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν.

Ὁ Χορὸς·

Ἄξιον, καὶ δίκαιον [ἐστίν.]

Ὁ Διάκονος εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ Βήματος, ἵσταται ἐξ ἀριστερῶν τοῦ Ἱερέως, ἐκ πλαγίου τῆς ἁγίας Τραπέζης, προσκυνεῖ τρίτον ἀσπαζόμενος τὴν ἁγ. Τράπεζαν, λαβὼν δὲ ριπίδιον, ἢ ἐν τῶν καλυμμάτων, ριπίζει εὐλαβῶς τὰ Ἅγια.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς, ἀπάρχεται τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς.

(Μυστικῶς·)

Α ἄξιον καὶ δίκαιον σὲ ὑμνεῖν, σὲ εὐλογεῖν, σὲ αἰνεῖν, σοὶ εὐχαριστεῖν, σὲ προσκυνεῖν ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας σου. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἀνέκφραστος, ἀπερινόητος, ἀόρατος, ἀκατάληπτος, αἰεὶ ὢν, ὡσαύτως ὢν· Σὺ, καὶ ὁ μονογενὴς σου Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον. Σὺ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες, καὶ παραπεσόντας ἀνέστησας πάλιν, καὶ οὐκ ἀπέστης πάντα ποιῶν, ἕως ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνήγαγες, καὶ τὴν βασιλείαν σου, ἐχαρίσω τὴν μέλλουσαν. Ὑπὲρ τούτων ἀπάντων εὐχαριστοῦμέν σοι, καὶ τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ Πνεύματί σου τῷ Ἁγίῳ, ὑπὲρ πάντων, ὧν ἴσμεν, καὶ ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν, καὶ ἀφανῶν εὐεργεσιῶν, τῶν εἰς ἡμᾶς γεγεννημένων. Εὐχαριστοῦμέν σοι καὶ ὑπὲρ τῆς λειτουργίας ταύτης, ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν δέξασθαι κατηξίωσας, καίτοι σοι παρεστήκασιν χιλιάδες ἀρχαγγέλων, καὶ μυριάδες ἀγγέλων, τὰ Χερουβεὶμ, καὶ τὰ Σεραφεὶμ, ἑξαπτέρυγα, πολυόμματα, μετάρσια, πτερωτά,

Ἐκφώνως·

Τὸν ἐπινίκιον ὕμνον ᾄδοντα, βοῶντα, κεκραγότα, καὶ λέγοντα·

Ὁ Χορὸς ψάλλει τὸν «Ἐπινίκιον» ὕμνον·

Α ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ· πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννά ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

Ὁ Διάκονος αἶρων τὸν Ἀστερίσκον ἐκ τοῦ Ἀμνοῦ συμπτύσσει εἰς δύο, ποιεῖ σταυροῦ τύπον ἐπάνω τοῦ Δισκαρίου καὶ ἀποσπογγίζει ἐλαφρῶς τὰ ἄκρα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Εἰλητοῦ. Εἶτα ἀσπάζονται αὐτὸν ὁ Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος, ὅστις θέτει τοῦτον ἐπάνω τοῦ δεδιπλωμένου Ἀέρος καὶ μεθίσταται ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τοῦ Ἱερέως.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς, κλινόμενος, ἐπεύχεται μυστικῶς·

Μετὰ τούτων καὶ ἡμεῖς τῶν μακαρίων δυνάμεων, Δέσποτα φιλάνθρωπε, βοῶμεν καὶ λέγομεν: Ἅγιος εἰ καὶ πανάγιος Σὺ, καὶ ὁ μονογενὴς σου Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον. Ἅγιος εἰ καὶ πανάγιος, καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ δόξα σου. Ὃς τὸν κόσμον σου οὕτως ἠγάπησας, ὥστε τὸν Υἱόν σου τὸν μονογενῆ δοῦναι, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Ὃς, ἐλθὼν, καὶ πᾶσαν τὴν ὑπὲρ ἡμῶν οἰκονομίαν πληρώσας, τῇ νυκτί, ἣ παρεδίδοτο, μᾶλλον δὲ ἑαυτὸν παρεδίδου ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς, λαβὼν ἄρτον ἐν ταῖς ἀγίαις αὐτοῦ καὶ ἀχράντοις καὶ ἀμωμήτοις χερσίν, εὐχαριστήσας καὶ εὐλογήσας, ἀγιάσας, κλάσας, ἔδωκε τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις, εἰπὼν·

Ἐκφώνως καὶ εὐλαβῶς·

Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλῶμενον, εἰς ἅφεςιν ἁμαρτιῶν.

Ὁ Χορός· Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος ἀπτόμενος τοῦ ἰδίου Ὁραρίου δείκνυσι καὶ αὐτός, σὺν τῷ Ἱερεῖ, τὸν ἅγιον Δίσκον.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς, μυστικῶς·

Ομοίως καὶ τὸ Ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων·

Ἐκφώνως·

Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστὶ τὸ αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον, εἰς ἅφεςιν ἁμαρτιῶν.

Ὁ Χορός· Ἀμήν. (ἀρχῶς ἔκ μετὰ λέγει)

Δείκνυσι καὶ ὁ Διάκονος, σὺν τῷ Ἱερεῖ, τὸ ἅγ. Ποτήριον, ὁ δὲ Ἱερεὺς καὶ πάλιν κλινόμενος λέγει, μυστικῶς, τὴν Εὐχὴν.

Μεμνημένοι τοίνυν τῆς σωτηρίου ταύτης ἐντολῆς, καὶ πάντων τῶν ὑπὲρ ἡμῶν γεγεννημένων· τοῦ σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριημέρου ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναβάσεως, τῆς ἐκ δεξιῶν καθέδρας, τῆς δευτέρας καὶ ἐνδόξου πάλιν παρουσίας,

Ὁ Ἱερεὺς ὑψῶν σταυροειδῶς, διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ἅγιον Δισκάριον καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἅγιον Ποτήριον, ἐκφωνεῖ·

Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν, σοὶ προσφέρομεν κατὰ πάντα, καὶ διὰ πάντα.

Ὁ Χορός· ἀρχῶς ἔκ προαίτια τῆς φωνῆς

Σὲ ὑμνοῦμεν, σὲ εὐλογοῦμεν, σοὶ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε, καὶ δεόμεθά σου, ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς, κλίνας πάλιν τὴν κεφαλὴν, μετὰ πάσης κατανύξεως, ἐπεύχεται μυστικῶς· *ψαλλομένη τὸ σὲ ὑμνεῖν.*

Ετι προσφέρομέν σοι τὴν λογικὴν ταύτην καὶ ἀναίμακτον λατρείαν, καὶ παρακαλοῦμέν σε, καὶ δεόμεθα, καὶ ἱκετεύομεν. Κατάπεμψον τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα.

Ἐπειτα ὁ Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος, καὶ εἰς ἕκαστος τῶν συνιερουργούντων, προσκυνοῦσι τρίς πρὸ τῆς ἁγίας Τραπέζης, εὐχόμενοι καθ' ἑαυτοὺς καὶ λέγοντες· Ὁ Θεὸς ἰάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἐλέησόν με.

Εἶτα ὁ Διάκονος ἔρχεται ἐγγύτερον τοῦ Ἱερέως καὶ ὑποκλίνας τὴν κεφαλὴν, δεικνύων δὲ διὰ τοῦ Ὁραρίου τὸν ἅγιον Ἄρτον, λέγει χαμηλοφώνως·

Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὸν ἅγιον Ἄρτον.

Ὁ Ἱερεὺς εὐλογῶν, τῷ σημείῳ τοῦ τύπου τοῦ σταυροῦ, τρίς, ἐπάνω τοῦ ἁγίου Ἀρτου, λέγει μυστικῶς·

Καὶ ποιήσον τὸν μὲν Ἄρτον τούτον, τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου.

Ὁ Διάκονος· Ἀμήν. * *

Καὶ αὐθις ὁ Διάκονος δεικνύων, σὺν τῷ Ὁραρίῳ, τὸ ἅγιον Ποτήριον, λέγει·

Εὐλόγησον Δέσποτα, τὸ ἅγιον Ποτήριον.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς, εὐλογῶν ἐπάνω τοῦ ἁγίου Ποτηρίου, λέγει·

Τὸ δὲ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ, τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ σου.

Ὁ Διάκονος· Ἀμήν. * *

Ὁ Διάκονος δεικνύων διὰ τοῦ Ὁραρίου ἀμφότερα τὰ Ἅγια, λέγει·

Εὐλόγησον, Δέσποτα, ἀμφότερα τὰ Ἅγια.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς, εὐλογῶν ἅμα σταυροειδῶς τὸν τε ἅγιον Ἄρτον καὶ τὸ ἅγιον Ποτήριον, λέγει·

Μεταβαλὼν τῷ Πνεύματί σου τῷ Ἁγίῳ.

Ὁ Διάκονος· Ἀμήν· Ἀμήν· Ἀμήν. * *

Καὶ λαβὼν ριπίδιον ἢ τὸν δεδιπλωμένον Ἀέρα ριπίζει δι' αὐτοῦ τὰ Ἅγια.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς, κλινόμενος, ἐπεύχεται μυστικῶς·

Ωστε γενέσθαι τοῖς μεταλαμβάνουσιν εἰς νῆψιν ψυχῆς, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, εἰς κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, εἰς βασιλείας οὐρανῶν πλήρωμα, εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς σέ, μὴ εἰς κρίμα, ἢ εἰς κατάκριμα. Ἐτι προσφέρομέν σοι τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει ἀναπαυσαμένων Προπατόρων, Πατέρων, Πατριαρχῶν, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Κηρύκων, Εὐαγγελιστῶν, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Ἐγκρατευτῶν, καὶ παντὸς πνεύματος δικαίου ἐν πίστει τετελειωμένου,

Ὁ Ἱερεὺς θυμιᾷ τρίς ἐπὶ τρίτον τὰ Ἅγια. Εἶτα δοὺς τὸ θυμιατήριον τῷ Διάκονῳ, ἢ τῷ ὑπηρετοῦντι, ἐκφωνεῖ·

Καὶ ὁ Λαός, παρέχοντα ἢ τὸν Ἱερέα, προσκυνῶν μὴ τὴν δὲ ἐκαστος, προσκυνῶν
συνὰ ἀμφότεροις ἐν καταστάσει τῶν ἁγίων.

Ὁ Διάκονος τὰ Ἀμήν.
Παλαιὰ ἦσαν τὰ Ἱερειῶν.
Ὁ Λαός ΠΟΤΕ δὲν
ἔχεν Ἀμήν τῶν Ἀναγιγν.

Εξαιρέτως τῆς παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Ὁ Διάκονος λαβὼν τὸ θυμιατήριον θυμῶς κύκλῳ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν, μνημονεύει, καθ' ἑαυτὸν, ὧν ἂν βούληται ζώντων τε καὶ τεθνεώτων.

Ὁ δὲ Χορὸς ψάλλει χαρμωδῶς τὸ Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου.

Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον...

Εἰ δέ ἐστι Δεσποτική ἢ Θεομητορική ἑορτή, ἢ ἀπόδοσις αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ ὕμνου τούτου, ψάλλεται ὁ Εἰρμὸς τῆς θ' ᾠδῆς τοῦ Κανόνος τῆς ἑορτῆς.

Τούτου δὲ ψαλλομένου, ὁ Ἱερεὺς κλινόμενος ἐπεύχεται μυστικῶς·

Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, προφήτου, Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων τοῦ ἁγίου (τοῦ δεινός), οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων, ὧν ταῖς ἰκεσίαις ἐπίσκεψαι ἡμᾶς, ὁ Θεός. Καὶ μνήσθητι πάντων τῶν κεκοιμημένων ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως, ζωῆς αἰωνίου (καὶ μνημονεύει ἐνταῦθα, ὁ Ἱερουργὼν, ὀνομαστί ὧν ἂν βούληται τεθνεώτων), καὶ ἀνάπαυσον αὐτούς, ὁ Θεός ἡμῶν, ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου. Ἐτι παρακαλοῦμέν σε· μνήσθητι, Κύριε, πάσης ἐπισκοπῆς ὀρθοδόξων, τῶν ὀρθοτομοῦντων τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας, παντὸς τοῦ πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας καὶ παντὸς ἱερατικοῦ καὶ μοναχικοῦ τάγματος. Ἐτι προσφερόμέν σοι τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης· ὑπὲρ τῆς ἁγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας· ὑπὲρ τῶν ἐν ἀγνείᾳ καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ διαγόντων· ὑπὲρ τῶν πιστοτάτων καὶ φιλοχρίστων ἡμῶν βασιλέων, παντὸς τοῦ παλατίου, καὶ τοῦ στρατοπέδου αὐτῶν. Δὸς αὐτοῖς, Κύριε, εἰρηνικὸν τὸ βασίλειον, ἵνα καὶ ἡμεῖς, ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτῶν, ἡρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν, ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι*.

Ἐκφώνως·

Εν πρώτοις. μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεινός) [τοῦ Ἐπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεινός)], ὃν χάρισαι ταῖς ἁγίαις σου Ἐκκλησίαις ἐν εἰρήνῃ, σφον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα, καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας.

Ὁ δὲ Διάκονος, πρὸς τὴν θύραν στάς,

(μνημονεύει, εἰς ἐπήκοον πάντων, τὰ Δίπτυχα τῶν ζώντων, ἐν τέλει δὲ)

ἐκφωνεῖ·

Καὶ ὧν ἕκαστος κατὰ διάνοιαν ἔχει, καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Ὁ Χορὸς· Καὶ πάντων καὶ πασῶν.

* Εἰθίσται ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς φρικτῆς ταύτης Θυσίας ὁ Ἱερεὺς νὰ εὐλογῇ ὑψῶνων πρὸ τῶν τιμίων Δώρων τὸ Ἀντί-δωρον. Τὸ Ἀντίδωρον ὀνομάζεται καὶ Κατακλαστόν, Μερισμὸς τῆς Εὐλογίας, Κλάσμα Ἱεροῦ. Ἄρτου καὶ Εὐλογίας.

Ὁ Ἱερεὺς, κλινόμενος, ἐπεύχεται μυστικῶς·

Μνήσθητι, Κύριε, τῆς πόλεως, (ἢ τῆς χώρας, ἢ τῆς νήσου, ἢ τῆς Μονῆς) ταύτης, ἐν ἣ παροικοῦμεν, καὶ πάσης πόλεως καὶ χώρας, καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς. Μνήσθητι, Κύριε, πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν ταῖς ἀγίαις σου Ἐκκλησίαις καὶ μεμνημένων τῶν πενήτων, καὶ ἐπὶ πάντας ἡμᾶς τὰ ἐλέη σου ἐξαπόστειλον.

Ἐκφώνως·

Καὶ δὸς ἡμῖν, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ, δοξάζειν καὶ ἁνυμνεῖν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεὺς στραφεὶς πρὸς τὸν λαόν, καὶ εὐλογῶν αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς, λέγει ἔκφώνως·

Καὶ ἔσται τὰ ἐλέη τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ὁ Χορὸς· Καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός σου.

Ὁ δὲ Διάκονος, λαβὼν καιρὸν παρὰ τοῦ Ἱερέως, ἐξέρχεται καὶ στὰς πρὸ τῆς Ὠραίας Πύλης, ἀρχεται τῆς Δεήσεως.

Οἱ Χοροὶ ἐναλλάξ, ἀπαντῶσιν, ἐν ἐκάστη Δεήσει· Κύριε, ἐλέησον, καὶ εἰς τὰς ἐπιλοίπους Αἰτήσεις· Παράσχου Κύριε.

Πάντων τῶν ἁγίων μνημονεύσαντες, ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τῶν προσκομισθέντων καὶ ἁγιασθέντων τιμίων Δώρων, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὅπως ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς ἡμῶν, ὁ προσδεξάμενος αὐτὰ εἰς τὸ ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον, καὶ νοερὸν αὐτοῦ θυσιαστήριον, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς, ἀντικαταπέμψῃ ἡμῖν τὴν θεῖαν Χάριν, καὶ τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δεηθῶμεν.

Ὑπὲρ τοῦ ρυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι. Ἀμήν.

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ἀγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ καλὴν ἀπολογίαν, τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, αἰτησώμεθα.

Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ Χορός· Σοί, Κύριε.

Τούτων λεγομένων ὁ Ἱερεὺς ἐπεύχεται μυστικῶς·

Σοὶ παρακατατιθέμεθα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν καὶ τὴν ἐλπίδα, Δέσποτα φιλόανθρωπε, καὶ παρακαλοῦμέν σε καὶ δεόμεθα καὶ ἱκετεύομεν· Καταξίωσον ἡμᾶς μεταλαβεῖν τῶν ἐπουρανίων σου καὶ φρικτῶν μυστηρίων ταύτης τῆς ἱερᾶς καὶ πνευματικῆς τραπέζης, μετὰ καθαροῦ συνειδότος, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, εἰς συγχώρησιν πλημμελημάτων, εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν, εἰς βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν, εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς σέ, μὴ εἰς κρίμα, ἢ εἰς κατάκριμα.

Ἐκφώνως·

Καὶ καταξίωσον ἡμᾶς, Δέσποτα, μετὰ παρρησίας, ἀκατακρίτως, τολμᾶν ἐπικαλεῖσθαι σέ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν Πατέρα, καὶ λέγειν.

Ὁ Λαὸς ἢ ὁ Χορός, ἢ εἰ ἔθος, ὁ Προεστώς, γάλλει ἐμμελῶς τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν· καὶ ἕκαστος τῶν Πιστῶν, ἰδίᾳ καθ' ἑαυτόν, (σ. 123)

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ Ἱερεὺς, ἐκφώνως·

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορός· Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεὺς, εὐλογῶν τὸν λαόν·

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ Χορός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος·

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν *.

Ὁ Χορός· Σοί, Κύριε.

Ὁ Ἱερεὺς, κλινόμενος, ἐπεύχεται μυστικῶς·

Εὐχαριστοῦμέν σοι, βασιλεῦ ἀόρατε, ὁ τῇ ἀμετρήτῳ σου δυνάμει τὰ πάντα δημιουργήσας, καὶ τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου, ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν τὰ σύμπαντα. Αὐτός, Δέσποτα, οὐρανόθεν ἐπιδε ἐπὶ τοὺς ὑποκεκλικότας τὰς ἑαυτῶν κεφαλὰς· Οὐ γὰρ ἐκλιναν σαρκὶ καὶ αἵματι, ἀλλὰ σοί, τῷ φοβερῷ Θεῷ. Σὺ οὖν, Δέσποτα, τὰ προκείμενα πᾶσιν ἡμῖν εἰς ἀγαθὸν ἐξομάλισον, κατὰ τὴν ἐκάστου ἰδίαν χρείαν. Τοῖς πλέουσι σύμπλευσον· τοῖς ὁδοιποροῦσι συνόδευσον· τοὺς νοσοῦντας ἰάσαι· ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ἐκφώνως·

Χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἰ, σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς ψάλλει ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους· Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεὺς, πάλιν κλινόμενος, ἐπεύχεται μυστικῶς·

Πρόσχες, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐξ ἁγίου κατοικτητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας σου, καὶ ἐλθὲ εἰς τὸ ἀγιάσαι ἡμᾶς, ὁ ἄνω τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος καὶ ὧδε ἡμῖν ἀοράτως συνών. Καὶ καταξίωσον τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ μεταδοῦναι ἡμῖν τοῦ ἀχράντου σώματός σου καὶ τοῦ τιμίου αἵματος, καὶ δι' ἡμῶν παντὶ τῷ λαῷ.

Καὶ προσκυνεῖ τρίς, λέγων καθ' ἑαυτόν·

Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με (γ').

Διαρκούσης τῆς Εὐχῆς, ὁ Διάκονος ζώννυται σταυροειδῶς τὸ Ὅράριον καὶ ἐκφωνεῖ·

Πρόσχωμεν.

Ὁ Ἱερεὺς προσκλίνων μικρὸν καὶ λαβὼν τὸν ἅγιον Ἄρτον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ὑψώνει αὐτόν, καὶ ποιῶν σχῆμα σταυροῦ, ἐκφωνεῖ μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας·

Τὰ Ἅγια τοῖς ἁγίοις.

Ὁ Χορός· Εἰς ἅγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

τινῶν (ἐκ τοῦ ἀθέατον, κεφ. 19)

Χ * Κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, κλείεται ἡ Ὡραία πύλη καὶ ἀνοίγεται μὴ τὴν κοινωνίαν τῶν πιστῶν. (ΑΚΥΡΗ ἢ ΑΠΑΡΑΘΟΤΗ σημεῖωσις).

Εἶτα ὁ Χορὸς ψάλλει τὸ Κοινωνικόν.

Μετά τὸ ἐκφωνῆσαι τὸν Διάκονον τό, Πρόσχωμεν, εἰσέρχεται οὗτος, διὰ τῆς νοτίας πύλης, ἐν τῷ ἁγίῳ Βήματι, καὶ στάς ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἱερέως, κρατοῦντος τὸν ἅγιον Ἄρτον, λέγει πρὸς αὐτόν·

Μέλισσον, Δέσποτα, τὸν ἅγιον Ἄρτον.

Ὁ Ἱερεὺς, μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας, μελίζων, λέγει·

Μελίζεται καὶ διαμερίζεται ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ μελιζόμενος, καὶ μὴ διαιρούμενος· ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος, καὶ μηδέποτε δαπανώμενος, ἀλλὰ τοὺς μετέχοντας ἀγιάζων.

Μελίσας τὸν εἰς χεῖρας αὐτοῦ καθηγιασμένον Ἄρτον εἰς τεμάχια τέσσαρα, ἐναποθέτει αὐτὰ ἐν τῷ ἁγίῳ Δισκαρίῳ, οὕτως·

Καὶ ὁ Διάκονος, δεικνύων τὸ ἅγιον Ποτήριον, λέγει·

Πλήρωσον, Δέσποτα, τὸ ἅγιον Ποτήριον.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς, λαβὼν τὴν ἐπάνω κειμένην μερίδα τοῦ Ἄμνου, τὴν ἔχουσαν τοὺς χαρακτῆρας ΙΣ, ποιεῖ μὲ αὐτὴν σταυρὸν ἄνωθι τοῦ Ποτηρίου (ἀπὸ χεῖλους εἰς χεῖλους), λέγων·

Πλήρωμα ποτηρίου πίστεως, Πνεύματος Ἁγίου.

Καὶ οὕτως ἐμβάλλει αὐτὴν εἰς τὸ ἅγιον Ποτήριον.

Ὁ Διάκονος· Ἀμήν.

Καὶ λαβὼν αὐτὸς τὸ Ζέον («θερμόν»), λέγει πρὸς τὸν Ἱερέα·

Εὐλόγησον, Δέσποτα, τὸ Ζέον.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς εὐλογεῖ, λέγων·

Εὐλογημένη ἡ ζέσις τῶν Ἀγίων σου, Κύριε, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ὁ Διάκονος, κρατῶν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ προσεκτικῶς τὸ ἅγιον Ποτήριον, ἐγχέει, σταυροειδῶς τὸ ἄρκοῦν ζέον ἔνδον, λέγοντος τοῦ Ἱερέως·

Ζέσις πίστεως, πλήρης Πνεύματος ἁγίου.

Ὁ Διάκονος· Ἀμήν. Καὶ ἀποθέμενος τὸ Ζέον, ἵσταται μικρὸν ἄνωθεν, προσευχόμενος καθ' ἑαυτόν·

Ὁ δὲ Ἱερεὺς, τὴν κεφαλὴν ὑποκλίνας, ἀναγινώσκει εὐλαβῶς τὰς Εὐχὰς τῆς Θείας Μεταλήψεως, ἥτοι·

Πιστεύω Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι σὺ εἰ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὃν πρῶτός εἰμι ἐγώ. Ἔτι πιστεύω, ὅτι τοῦτο αὐτό ἐστὶ τὸ ἄχραντον Σῶμά σου, καὶ τοῦτο αὐτό ἐστὶ τὸ τίμιον Αἷμά σου. Δέομαι οὖν σου· ἐλέησόν με, καὶ συγχώρησόν μοι τὰ παραπτώματά μου, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν ἔργῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ· καὶ ἀξιώσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων σου Μυστηρίων, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἐρχόμενος δὲ μεταλαβεῖν, λέγει τοὺς ἐξῆς Στίχους τοῦ Μεταφραστοῦ·

Γδοῦ, βαδίζω πρὸς θεϊαν Κοινωνίαν·
Πλαστουργέ, μὴ φλέξης με τῇ μετουσίᾳ·
Πῦρ γὰρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγον.
Ἀλλ' οὖν κάθαρον ἐκ πάσης με κηλίδος.

Εἶτα τὸ Τροπάριον·

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον, Υἱέ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς σου τὸ μυστήριον εἶπω· οὐ φίλημά σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ἀηστὴς ὁμολογῶ σοι· Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Εἶτα πάλιν τοὺς παρόντας Στίχους·

Θεουργὸν Αἷμα φρῖξον, ἄνθρωπε βλέπων·
Ἀνθραξ γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀναξίους φλέγων·
Θεοῦ τὸ Σῶμα, καὶ θεοῖ με, καὶ τρέφει·
Θεοῖ τὸ πνεῦμα, τὸν δὲ νοῦν τρέφει ξένως.

Καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα·

Εἴθελξας πόθῳ με Χριστέ, καὶ ἡλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλὰ κατάφλεξον πυρὶ αὐλῷ τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν μεγαλύνω, Ἀγαθέ, παρουσίας σου.

Εν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; Ἐὰν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων· καθάρισον, Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσόν με, ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ τὴν παροῦσαν Εὐχὴν·

Δέσποτα φιλάνθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο τὰ Ἅγια ταῦτα, διὰ τὸ ἀνάξιον εἶναί με, ἀλλ' εἰς κάθαρσιν καὶ ἁγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ εἰς ἄρραβῶνα μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας. Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλησθαι τῷ Θεῷ ἀγαθόν ἐστὶ, τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Καὶ πάλιν·

Τοῦ Δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον, Υἱέ Θεοῦ,...

Τότε προσέρχονται ἵνα κοινωνήσωσιν· ὁ δὲ Ἱερεὺς λέγει τῷ Διακόνῳ ἢ τῷ συλλειτουργῷ του, ἢ τοῖς τυχόν παρισταμένοις ἄλλοις κληρικοῖς ὑποκλινόμενος·

Ἀδελφέ, καὶ συλλειτουργέ, συγχώρησόν μοι τῷ ἁμαρτωλῷ. (Ἡ Συγχωρήσατέ μοι, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τῷ ἁμαρτωλῷ.)

Ἀποκρίνεται δὲ ὁ Διάκονος·

Τῆς ἱερωσύνης σου μνησθεῖη Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα λέγει, ὁ Ἱερεὺς, τρίς·

Ὁ Θεὸς ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ ἐλέησόν με.

Καὶ πλησιάσας εἰς τὰ Ἅγια μετὰ φόβου καὶ τρόμου, λαμβάνει ἓν μέρος (μίαν μερίδα) ἐκ τοῦ ἁγίου Ἄρτου (ΙΣ), καὶ λέγει·

Ιδού, προσέρχομαι Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. Μεταδίδοταί μοι (τῷ δεῖνι) τῷ ἀναξίῳ Πρεσβυτέρῳ (ἢ Πρεσβυτέρῳ καὶ μοναχῷ), τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν μου ἁμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Καὶ οὕτω μεταλαμβάνει τοῦ ἐν χερσίν αὐτοῦ ἁγίου Ἄρτου μετὰ φόβου καὶ πάσης εὐλαβείας, λέγων· Ἀμήν.

Εἶτα προσκαλεῖ τὸν Διάκονον, λέγων·

Διάκονε, πρόσσελθε.

Ὁ Διάκονος προσελθὼν καὶ ἀπλώσας τὰς χεῖρας σταυροειδῶς, ἔχων τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παλάμης*, λέγει·

Ιδού, προσέρχομαι Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. Μετάδος μοι, Δέσποτα (τῷ δεῖνι) τῷ ἀναξίῳ Διακόνῳ, τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν μου ἁμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς, κρατῶν τὴν μερίδα τοῦ ἁγίου Ἄρτου, δίδωσι, τῷ Διακόνῳ, λέγων·

Μεταδίδοταί σοι (τῷ δεῖνι) τῷ εὐλαβεστάτῳ Διακόνῳ τὸ τίμιον, καὶ πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσίν σου ἁμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ὁ δὲ Διάκονος, ἀσπασάμενος τὴν μεταδοσαν αὐτῷ χεῖρα, λαμβάνει τὸν ἅγιον Ἄρτον καὶ ἀπέρχεται ὀπισθεν τῆς ἱερᾶς Τραπέζης· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, μεταλαμβάνει, τοῦ ἐν τῇ παλάμῃ αὐτοῦ.

Τὸ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ οἱ Ἱερεῖς, ὅταν συλλειτουργοῦσιν.

* «Προσίων οὖν πρὸς τὸ ἅγιον θυσιαστήριον· μὴ τεταμένοις τοῖς ἰσχνῶν χειρῶν καρποῖς προσέρχου, μηδὲ διηρημένοις τοῖς δακτύλοις, ἀλλὰ τὴν ἀριστερὰν θρόνον παύσας τῇ δεξιᾷ, ὡς μελλούσῃ βασιλεῖα ὑποδέχεσθαι, καὶ κοιλίας τὴν παλάμην δέχου τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐπιλέγων· Ἀμήν».
(Κόριλλος Ε' Μυσταγωγικὴ Κετήχησις)

Ὁ πρῶτος τῶν Ἱερέων, ἀφ' οὗ μεταλάβῃ τοῦ τιμίου Σώματος, μεταδίδει τοῦτο καὶ εἰς τὸν Διάκονον.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς λαμβάνει τὸ κάλυμμα καὶ καλῶς ἐπιστηρίξας ὑπὸ τὸν πῶγονα αὐτοῦ, λαμβάνει, ἀμφοτέραις ταῖς χερσί, σὺν τῷ καλύμματι τὸ ἅγιον Ποτήριον, καὶ λέγει·

Εἴ τι μεταδίδοταί μοι (τῷ δεῖνι) τῷ ἀναξίῳ Πρεσβυτέρῳ (ἢ Πρεσβυτέρῳ καὶ μοναχῷ), τὸ τίμιον, καὶ πανάγιον Αἷμα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν μου ἁμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Καὶ μεταλαμβάνει τρίτον ἐξ αὐτοῦ, οὐδὲν λέγων· καὶ ἀποσπογγίσας διὰ τοῦ ἐν χερσὶ καλύμματος τὰ τε ἴδια χεῖλη καὶ τὸ ἅγιον Ποτήριον, καὶ παρὰ τὸ χεῖλος ἔξωθεν τὸ Ποτήριον ἀσπασάμενος, καὶ ὑψῶν αὐτὸ λέγει·

Τοῦτο ἦψατο τῶν χειλέων μου, καὶ ἀφελεῖ Κύριος πάσας τὰς ἀνομίας μου καὶ τὰς ἁμαρτίας μου περικαθαριεῖ.

Καλεῖ δὲ τὸν Διάκονον, λέγων·

Διάκονε, ἔτι πρόσελθε.

Ἐλθὼν δὲ ὁ Διάκονος ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης σπογγίζει μετὰ τῆς Μούσσης τὴν παλάμην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἁγίου Δισκαρίου μετὰ προσοχῆς, καὶ λέγει·

Μετάδός μοι, Δέσποτα, (τῷ δεῖνι) τῷ ἀναξίῳ Διακόνῳ, τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν μου ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς, μεταδιδούς αὐτῷ τρεῖς ἐκ τοῦ ἁγίου Ποτηρίου, λέγει·

Μεταδίδοταί σοι (τῷ δεῖνι) τῷ εὐλαβεστάτῳ Διακόνῳ, τὸ τίμιον καὶ πανάγιον, Αἷμα τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν σου ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Εἶτα ἀποσπογγίσας καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ ἐν χερσὶ καλύμματος τὰ τε ἴδια χεῖλη καὶ τοῦ ἱεροῦ Ποτηρίου, ἀσπάζεται τὸ ἅγιον Ποτήριον.

Εἴθ' οὕτως, ὑψῶν ὁ Ἱερεὺς, τὸ ἅγιον Ποτήριον, λέγει·

Τοῦτο ἦψατο τῶν χειλέων σου καὶ ἀφελεῖ Κύριος πάσας τὰς ἀνομίας σου, καὶ τὰς ἁμαρτίας σου περικαθαριεῖ.

Εἶτα ὁ Διάκονος λαμβάνει τὸ ἅγιον Δισκάριον· μετὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ διὰ τῶν δύο δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν Μούσαν, καὶ ἐμβάλλει τὰ τμήματα τοῦ ἁγίου Σώματος (τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ΧΣ, τὸ ΝΙ καὶ ΚΑ), ὅπερ μελίζει εἰς μικρὰ τεμάχια εἰ πρόκειται νὰ μεταλάβῃ τοὺς πιστοὺς, τῷ ἀγίῳ Ποτηρίῳ, μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλαβείας, λέγων·

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον, Κύριον Ἰησοῦν, τὸν μόνον ἀναμάρτητον. Τὸν Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνοῦμεν καὶ τὴν ἁγίαν σου ἀνάστασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἁγίαν ἀνάστασιν· ἰδοὺ γὰρ ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ· διὰ παντὸς εὐλογοῦν-

τες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνατον ὤλεσεν.

Καὶ τὴν θ' ὥδην τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα·

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ, ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου Σιών, σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Ω* θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκυτάτης σου φωνῆς· μεθ' ἡμῶν ἀψευδῶς γάρ, ἐπηγγείλω ἔσσεσθαι, μέχρι τερμάτων αἰῶνος Χριστέ· ἦν οἱ πιστοί, ἄγκυραν ἐλπίδος, κατέχοντες ἀγαλλόμεθα.

Ω* Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καὶ Λόγε, τοῦ Θεοῦ καὶ δύναμις, δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου.

Ἐάν δὲν ὑπάρχωσι πιστοὶ ἔτοιμοι πρὸς κοινωνίαν τῶν Ἀγίων, τότε εἰσκομίζει ἐν τῷ ἀγίῳ Ποτηρίῳ ἅπαντα (ἦτοι τὰς μερίδας τῆς τε Θεοτόκου, τῶν Ἀγίων καὶ τῶν ψυχῶν) μετὰ φόβου καὶ πάσης ἀσφαλείας, ὥστε μηδὲ κόνιον τι ἅγαν λεπτότατον ἐκπεσεῖν ἢ καταλειφθῆναι ποσὼς ἐκεῖσε, λέγων·

Ἀπόπλυνον, Κύριε, τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἐνθάδε μνημονευθέντων δούλων σου τῷ Αἱματί σου τῷ ἀγίῳ· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

Ἀφ' οὗ ἀποσπογγίσῃ καλῶς τὸ ἅγιον Δισκάριον, λαμβάνει σταυροειδῶς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ ἀγ. Ἀντιμηνσίου, ὡς κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, λαμβάνει τὸ οὕτω σχηματισθὲν κέντρον («τσαντίλα») καὶ τινάζει αὐτό. Εἶτα ἀπλώνει τὸ Ἀντιμήνσιον καὶ διὰ τῆς ἀγ. Λαβίδος εἰσάγει ὁ,τι ἐναπέμεινεν, ἔνδον τοῦ ἀγίου Ποτηρίου. Ἐπειτα θέτει τὸν Ἀστερίσκον μόνον ἐν τῷ ἀγ. Δισκαρίῳ καὶ ἐπάνω αὐτοῦ τὰ Καλύμματα.

Ὁ Ἱερεὺς, τὴν ἱερὰν Λαβίδα τῷ ἀγίῳ ἐμβαλὼν Ποτηρίῳ καὶ τοῦ Κοινωνικοῦ τελειωθέντος, ἐπαίρει τὸ ἅγιον Ποτήριον καὶ μετ' εὐλαβείας δίδει αὐτὸ τῷ Διακόνῳ, προσκυνήσαντι ἅπαξ· καὶ ἀνοίξας τὴν Ὁραίαν Πύλην καὶ στραφεὶς πρὸς δυσμὰς δείκνυσι τοῖς ἔξω καί, ὁ Διάκονος, ἐκφωνεῖ, λέγων.

Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε.

Καὶ γίνεται ἡ μετάληψις τῶν ἐκτὸς τοῦ ἱ. Βήματος. Εἰ μὲν εἰσὶ τινες οἱ μεταλαβεῖν βουλόμενοι, λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς ἀπὸ τῶν τοῦ Διακόνου χειρῶν τὸ ἅγιον Ποτήριον καὶ μεταδίδωσιν αὐτοῖς λέγων·

Μεταδίδοταί σοι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἐν δὲ τῷ κοινωνεῖν τοῖς πιστοῖς, οἱ χοροὶ ψάλλουσι χῦμα ἅπαξ ἢ πλεονάκις, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν κοινωνούντων, τό·

Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ...

Κατὰ δὲ τὴν πασχάλιον περίοδον, ψάλλουσι·

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε.

Καὶ μετὰ τὸ κοινωνῆσαι πάντας τοὺς βουλομένους, ὁ Ἱερεὺς εὐλογεῖ τὸν λαόν, κατέχοντος τοῦ Διακόνου τὸ ἅγιον Ποτήριον, ἐπιλέγων μεγαλοφώνως·

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου.

Ὁ δὲ Χορὸς ψάλλει τό·

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν...

Ἡ, ἐν Δεσποτικῇ ἑορτῇ καὶ τῇ ἀποδόσει αὐτῆς, τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἀπὸ δὲ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι καὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, τό·
Χριστὸς ἀνέστη...

Τῷ δὲ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν, τό·

Μνήσθητι Δέσποτα, καὶ ἡμῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ληστοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Καὶ ἐπιστρέφουσιν, ὃ τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν. Καὶ ὁ μὲν Διάκονος, ἀποθέμενος ἐν αὐτῇ τὸ ἅγ. Ποτήριον, λέγει πρὸς τὸν Ἱερέα·

Ὑψωσον, Δέσποτα.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς θυμῷ τρίς τὰ Ἅγια, λέγων χαμηλοφώνως·

Ὑψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἢ δόξα σου (ἐκ τρίτου).

Εἶτα ἐπιδίδωσι τὸ ἅγιον Δισκάριον σὺν τοῖς Καλύμμασι τῷ Διακόνῳ, οὗτος δὲ εἰς τὸ ὕψος τῆς κεφαλῆς ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ ταῦτα κρατῶν καὶ μικρὸν ὑποκλίνας τῷ λαῷ, κύκλῳ τῆς ἁγίας Τραπέζης διερχόμενος, μεταφέρει εἰς τὴν ἁγίαν Πρόθεσιν. Ὁ δὲ Ἱερεὺς προσκυνήσας, καὶ λαβὼν τὸ ἅγιον Ποτήριον ἐπικεκαλυμμένον, λέγει πρὸς τὸν λαόν·

Εὐλογητὸς ὁ Θεός ἡμῶν,

ἐκ φῶνός δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν λαόν·

Πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Καὶ ἀποτίθουσιν ἐπὶ τῆς ἱερᾶς Προθέσεως τὸ ἅγιον Ποτήριον.

Καὶ ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος ἐξερχόμενος καὶ στάς ἐν τῷ συνήθει τόπῳ πρὸ τῆς Ὠραίας Πύλης, λέγει·

Ὁρθοί· Μεταλαβόντες τῶν θείων, ἁγίων, ἀχράντων, ἀθανάτων, ἐπουρανίων καὶ ζωοποιῶν, φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, ἀξίως, εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Ὁ Χορὸς· Κύριε, ἐλέησον.

Ὁ Διάκονος ἐξακολουθεῖ·

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον αἰτησάμενοι, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. (Καὶ εἰσέρχεται ἐν τῷ Ἱερῷ.)

Ὁ Χορός· Σοί, Κύριε.

Ὁ Ἱερεὺς βάλλει τὴν Μοῦσαν ἐν τῷ Ἀντιμηνσίῳ, διπλώνει * αὐτὸ καὶ ἀφίνει εἰς τὸ κέντρον τοῦ Θυσιαστηρίου. Εἶτα ἀναγινώσκει ταύτην τὴν Εὐχαριστήριον Εὐχὴν· **ΜΥΣΤΙΚΩΣ** (βλ. Barch. Gr. 336)

Εὐχαριστοῦμεν σοι, Δέσποτα φιλόανθρωπε, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅτι καὶ τῇ παρούσῃ ἡμέρᾳ κατηξίωσας ἡμᾶς τῶν ἐπουρανίων σου καὶ ἀθανάτων μυστηρίων. Ὁρθοτόμησον ἡμῶν τὴν ὁδόν, στήριξον πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ φόβῳ σου· φρούρησον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ἀσφάλισαι ἡμῶν τὰ διαβήματα· εὐχαῖς καὶ ἱκεσίαις τῆς ἐνδόξου, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων σου.

Ἐκφώνως·

Ὅτι σὺ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορός· Ἀμήν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἱερεὺς, λαμβάνει τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ποιεῖ δι' αὐτοῦ Σταυρὸν ἐπάνω τοῦ διπλωθέντος ἤδη Ἀντιμηνσίου, καὶ ἀποτίθησιν αὐτὸ εὐλαβῶς. Στρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν Λαὸν ἐπιφωνεῖ·

Ἐν εἰρήνῃ προέλθωμεν.

Ὁ Διάκονος· Τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Ὁ Χορός· Κύριε ἐλέησον.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐξελθὼν τῆς ἁγίας Πύλης, καὶ στὰς ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ, ἐκφωνεῖ τὴν Εὐχὴν ταύτην.

ΕΥΧΗ ΟΠΙΣΘΑΜΒΩΝΟΣ

Ο· εὐλογῶν τοὺς εὐλογοῦντάς σε Κύριε, καὶ ἁγιάζων τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, σῶσον τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου. Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας σου φύλαξον· ἁγίασον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου· Σὺ αὐτοὺς ἀντιδόξασον τῇ θεϊκῇ σου δυνάμει, καὶ μὴ ἐγκαταλίπης ἡμᾶς τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σέ. Εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι,

* Τὸ Ἀντιμηνσίον, μετὰ τὴν Μοῦσαν εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ, διπλοῦται εἰς τρία, διπλουμένου πρῶτον τοῦ ἄνω μέρους, εἶτα δὲ τοῦ κάτω ἐπ' αὐτοῦ, κατόπιν ἐκ πλαγίων τοῦ ἀριστεροῦ καὶ, τέλος, τοῦ δεξιοῦ.

Τὸ ἄνω μέρος, ἀκόμη, δύναται νὰ διπλωθῇ εἰς δύο, ἵνα μὴ ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις αὐτοῦ καλύπτεται ὑπὸ τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ κάτω μέρους καὶ τυχὸν μαργαρίται, κατὰ τὴν ἐκδίπλωσιν, παραμείνωσιν ἐπ' αὐτῆς καὶ εἶτα ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης (ἐκτὸς Ἀντιμηνσίου), ἀλλ' οὕτω ἡ ἐσωτερικὴ ὄψις καλύπτῃ ἡ μία τὴν ἄλλην.

ταῖς Ἐκκλησίαις σου, τοῖς Ἱερεῦσι, [τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν],
τῷ στρατῷ καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου. Ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν
δῶρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἐκ σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν
φώτων· καὶ σοὶ τὴν δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ προσκύνησιν
ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν
καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

[Ἐν Δεσποτικῇ δὲ ἡ θεομητορικῇ ἑορτῇ ἐκφωνεῖ τὴν οἰκείαν Ὀπισθάμβω-
νον Εὐχὴν.]

Ταύτης δὲ λεγομένης ὁ Διάκονος ἵσταται ἔμπροσθεν τῆς Ὁραίας Πύλης,
πρὸς τὸ μέρος τὸ δεξιὸν τοῦ Ἱερέως, κρατῶν καὶ τὸ Ὁράριον, ὡς πολλάκις εἴρη-
ται, καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑποκεκλιμένην μέχρι τῆς συμπληρώσεως τῆς Εὐχῆς,
ἥς καὶ πληρωθείσης, σχῆμα ποιῶν μετανοίας πρὸς τὸν Ἱερέα, καὶ εὐλογίαν παρ'
αὐτοῦ δεξάμενος, ὑποστρέφει εἰς τὴν Πρόθεσιν.

Οἱ Χοροί, ἐναλλάξ.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ ἕως τοῦ
αἰῶνος (ἐκ γ').

Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἱερεὺς διὰ τῆς ἁγίας Πύλης εἰς τὸ Ἱερόν, καὶ ἀπελθὼν εἰς
τὴν Πρόθεσιν, ἀναγινώσκει χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

ΕΥΧΗ ΕΝ Τῷ ΣΥΣΤΕΙΛΑΙ ΤΑ ΑΓΙΑ

Τὸ πλήρωμα τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν αὐτὸς ὑπάρχων,
Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πληρώσας πᾶσαν τὴν πατρικὴν οἰκο-
νομίαν, πλήρωσον χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ἡμῶν,
πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ Διάκονος, ἔσωθεν, ἐκφωνεῖ·

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ Χορὸς· Κύριε ἐλέησον.

Ὁ Ἱερεὺς ἀπὸ τῶν ἁγίων θυρῶν εὐλογῶν τὸν Λαόν, λέγει·

Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος αὐτοῦ ἔλθοι ἐφ' ὑμᾶς, τῇ αὐτοῦ θείᾳ
χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορὸς· Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεὺς, πρὸς τὸν Λαόν·

Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ Ἀναγνώστης·

Δόξα, Καὶ νῦν. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δέσποτα ἅγιε, εὐλόγησον.

Ὁ Ἱερεὺς·

Ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν

(εἰ περ ἐστὶ Κυριακή, ἢ ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς Δεσποτικῆς ἑορτῆς, εἰ δὲ μή, ἀπλῶς·)

Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμώμου ἁγίας αὐτοῦ Μητρός· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων ἁσωμάτων· ἰκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, προφήτου, προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου, (τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ εἰ ἐστὶ προφήτης)· τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, (τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ εἰ ἐστὶν ἀπόστολος)· τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν μεγάλων ἱεραρχῶν καὶ οἰκουμενικῶν διδασκάλων, (τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ εἰ ἐστὶν ἱεράρχης)· τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου· τῶν ἁγίων, ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων, (τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ εἰ ἐστὶ μάρτυς)· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, (τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ εἰ ἐστὶν ὁσιος)· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης, (τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας, εἰ ἐστὶ μέγας), οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν), καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

[μυστικῶς]

Οἱ Χοροὶ [καὶ σύμπας ὁ λαὸς· Ἀμήν.

Ὁ Ἱερεὺς εὐλογῶν τὸν Λαόν, λέγει·

Ἡ ἁγία Τριάς διαφυλάξοι πάντα ὑμᾶς.

Καὶ ὁ λαὸς ἀντεῦχεται αὐτῷ λέγων.

Τὸν εὐλογοῦντα καὶ ἁγιάζοντα ἡμᾶς, Κύριε φύλαττε εἰς πολλὰ ἔτη.

Ὁ δὲ Ἱερεὺς ἐπευχόμενος καὶ εὐλογῶν τοὺς εὐσεβεῖς, λέγει τό·

Φυλάξαι Κύριος ὁ Θεὸς πάντας ὑμᾶς, τῇ αὐτοῦ θεῖᾳ χάριτι καὶ φιλάνθρωπῳ, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μετά τὴν Ἀπόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ ἱεουργήσας Ἱερεὺς, ἰστάμενος πρὸ τῆς Ὠραίας Πύλης, ἐπὶ τοῦ ἡμικυκλίου, διανέμει τὰ μικρὰ τεμάχια τοῦ ἡυλογημένου ἄρτου, ἥτοι τὸ Ἀντίδωρον, εἰς πάντας τοὺς παρόντας, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν οὗτοι ἐκοινώνησαν ἢ μὴ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Προσφερομένου δὲ τοῦ Ἀντιδώρου εἰς ἓνα ἕκαστον πιστὸν ὁ μὲν Λειτουργὸς λέγει·

Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐπὶ σέ (ἢ ἐφ' ὑμᾶς).

Οὗτος δὲ μετὰ πάσης εὐλαβείας δέχεται τὸ Ἀντίδωρον καὶ ἀσπάζεται τὴν δεξιάν τοῦ Ἱερέως, ἥτις προσφάτως ἦψατο τοῦ παναγίου Σώματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τὸν ἐκείθεν ἁγιασμὸν ἐδέξατο καὶ μεταδίδει τῷ πιστῷ τὴν Χάριν.

Εἰς τὸν τελευταίως λαβόντα ἐπιλέγει·

Τῇ αὐτοῦ θεῖα χάριτι καὶ φιланθρωπία, πάντοτε· νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διανομῆς τοῦ Ἀντιδώρου οἱ Χοροὶ ψάλλουσιν ἀργῶς ἐπικαίρους τῇ ἀγομένῃ ἑορτῇ ὕμνους, ὡς Καταβασίας ἢ Ψαλμοὺς ἐκ τοῦ Πολυελέου ἢ τῶν Τυπικῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Διάκονος, προλαβὼν τὸν καιρὸν καὶ τὸν Ἱερεῖα προσκυνήσας συστήλλει (καταλύει) ἐν τῇ Προθέσει τὰ ἅγια μετὰ πάσης προσοχῆς καὶ ἀσφαλείας. Ἀποπλύνων δὲ τὸ ἅγιον Ποτήριον τῷ οἴνῳ δις, ἵνα καθαρισθῇ, καὶ τῷ ὕδατι ἅπαξ, ἀποσπογγίζει πρῶτον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ποτηρίου καλῶς διὰ καλύμματος* ἢ σπόγγου, ὥστε μηδὲν τι τῶν ἁγίων λεπτοτάτων ἐκπεσεῖν ἢ καταλειφθῆναι, εἶτα τὸ ἐξωτερικὸν καὶ δὴ τὸ ἄνω μέρος (τὸ χεῖλος) τοῦ ποτηρίου. Ταῦτα δὲ συστήλλας καὶ διαθείς καλῶς, ἀπονίπτεται τὰς χεῖρας καὶ τὰ πρὸ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἐν τῷ χωνευτηρίῳ, λέγων·

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον κ.λπ. Τὸ Κοντάκιον καὶ τὸ Θεοτοκίον τῆς ἡμέρας. Κύριε, ἐλέησον (ιβ') Καὶ ἀποδύεται τὸ Στιχάριον μετὰ τῶν λοιπῶν.

Ὁ Ἱερεὺς, μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ Ἀντιδώρου, ἀπέρχεται ἐν τῇ Προθέσει. Καὶ εἰ οὐκ ἔστι Διάκονος συστήλλει τὰ ἅγια. Καὶ ποιεῖ πάντα ἅτινα εἶπομεν διὰ τὸν Διάκονον. Καὶ ἀπονίπτεται λέγων·

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΜΕΤΑΛΛΗΨΙΝ

Στίχοι προτρεπτικοί.

Εἴπ᾽ ἄν δὲ τύχης τῆς καλῆς μετουσίας
Τῶν ζωοποιῶν μυστικῶν δωρημάτων,
Ὑμνησον εὐθύς, εὐχαρίστησον μέγα.
Καὶ ἴαδε θερμῶς ἐκ ψυχῆς Θεῷ λέγε·
Δόξα σοι, ὁ Θεός, Δόξα σοι, ὁ Θεός, Δόξα σοι, ὁ Θεός.

Καὶ εὐθύς τὰς ἐπομένας Εὐχαριστηρίους Εὐχὰς

ΑΝΩΝΥΜΟΥ

Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι οὐκ ἀπώσω με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ κοινωνόν με γενέσθαι τῶν ἁγιασμάτων σου κατηξίωσας. Εὐχαριστῶ σοι, ὅτι με τὸν ἀνάξιον μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων σου καὶ ἐπουρανίων δωρεῶν κατηξίωσας. Ἀλλά, Δέσποτα φιλάνθρωπε, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανών τε καὶ ἀναστάς, καὶ χαρισάμενος ἡμῖν τὰ φρικτὰ ταῦτα καὶ ζωοποιὰ σου μυστήρια, ἐπ' εὐεργεσίᾳ καὶ ἁγιασμῷ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, δὸς γενέσθαι ταῦτα κάμοι εἰς ἱασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου, εἰς φωτισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καρδίας μου, εἰς εἰρήνην τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων, εἰς πίστιν ἀκαταίσχυντον, εἰς ἀγάπην ἀνυπόκριτον, εἰς πλησμονὴν σοφίας, εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν σου, εἰς προσθήκην τῆς θείας σου χάριτος, καὶ τῆς σῆς βασιλείας οἰκείωσιν· ἵνα, ἐν τῷ ἁγιασμῷ σου δι'

* Τὸ κάλυμμα τοῦτο καὶ ὅσο χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν θεϊαν κοινωνίαν τῶν πιστῶν, πρέπει νὰ πλύνωνται τακτικῶς ὑπὸ τοῦ κληρικοῦ. Ὁ τρόπος πλύσεως ἀνάγκη νὰ γίνηται διὰ τριῶν πλύσεων, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη διὰ σάπωνος, αἱ δὲ λοιπαὶ δύο διὰ καθαροῦ ὕδατος. τὸ δὲ λύμα (νερόλυμα) νὰ ἀπορρίπτεται εἰς τὸ χωνευτήριον.

αὐτῶν φυλαττόμενος, τῆς σῆς χάριτος μνημονεύω διαπαντός, καὶ μηκέτι ἑμαυτῷ ζῶ, ἀλλὰ σοὶ τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ εὐεργέτῃ. Καὶ οὕτω τοῦ τῆδε βίου ἀπάρας ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου, εἰς τὴν αἰδίου καταντήσω ἀνάπαυσιν, ἔνθα ὁ τῶν ἑορταζόντων ἡχος ὁ ἀκατάπαυστος, καὶ ἡ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τοῦ σοῦ προσώπου τὸ κάλλος τὸ ἄρρητον. Σὺ γὰρ εἰ τὸ ὄντως ἐφετόν, καὶ ἡ ἀνέκφραστος εὐφροσύνη τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σὲ ὑμνεῖ πᾶσα ἡ κτίσις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεῦ τῶν αἰώνων, καὶ δημιουργὲ τῶν πάντων, εὐχαριστῶ σοὶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς παρέσχου μοι ἀγαθοῖς, καὶ ἐπὶ τῇ μεταλήψει τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου μυστηρίων. Δέομαι οὖν σου, ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου, καὶ ἐν τῇ τῶν πτερύγων σου σκιᾷ· καὶ δώρησαί μοι ἐν καθαρῷ συνειδότι, μέχρις ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, ἐπαξίως μετέχειν τῶν ἀγιασμάτων σου, εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Σὺ γὰρ εἰ ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τοῦ ἀγιασμοῦ, ὁ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν· καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Οὗς τροφήν μοι σάρκα σὴν ἐκουσίως,
ὁ πῦρ ὑπάρχων, καὶ φλέγων ἀναξίους,
μὴ δὴ καταφλέξης με, μή, πλαστοουργέ μου·
μᾶλλον δίελθε πρὸς μελῶν μου συνθέσεις,
εἰς πάντας ἄρμούς, εἰς νεφρούς, εἰς καρδίαν.

Φλέξον δ' ἀκάνθας τῶν ὅλων μου πταισμάτων·
ψυχὴν κάθαρον, ἀγίασον τὰς φρένας·
τὰς ἰγνύας στήριξον, ὁστέοις ἅμα·
αἰσθήσεων φώτισον ἀπλὴν πεντάδα·
ὅλον με τῷ σῷ συγκαθήλωσον φόβῳ.

Ἀεὶ σκέπε, φρούρει τε καὶ φύλαττέ με
ἐκ παντὸς ἔργου, καὶ λόγου ψυχοφθόρου.

Ἀγνιζε, καὶ κάθαρε, καὶ ρύθμιζε με·
κάλλυνε, συνέτιζε, καὶ φώτιζε με·
δεῖξόν με σὸν σκῆνωμα Πνεύματος μόνου,
καὶ μηκέτι σκῆνωμα τῆς ἀμαρτίας·
Ἴν' ὡς σὸν οἶκον, εἰσόδῳ κοινωνίας,
ὡς πῦρ με φεύγη πᾶς κακοῦργος, πᾶν πάθος.

Πρέσβεις φέρω σοὶ πάντας ἡγιασμένους,
τὰς ταξιαρχίας τε τῶν Ἀσωμάτων,
τὸν Πρόδρομόν σου, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους,

πρὸς τοῖς δέ, σὴν ἄχραντον ἀγνήν Μητέρα·
ὦν τὰς λιτάς, εὐσπλαγχνε, δέξαι Χριστέ μου,
καὶ φωτὸς παῖδα, τὸν σὸν ἔργασαι λάτριν.

γὰρ ὑπάρχεις ἁγιασμός, καὶ μόνος
ἡμῶν, ἀγαθέ, τῶν ψυχῶν, καὶ λαμπρότης,
καὶ σοὶ πρεπόντως, ὡς Θεῷ καὶ Δεσπότῃ,
δόξαν ἅπαντες πέμπομεν καθ' ἡμέραν.

ΕΥΧΗ ΕΤΕΡΑ ΑΝΩΝΥΜΟΥ

Τὸ Σῶμα σου τὸ ἅγιον, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, γέ-
νοιτό μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ Αἷμά σου τὸ τίμιον, εἰς
ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Γένοιτο δέ μοι ἡ εὐχαριστία αὕτη εἰς χαράν,
ὕγειαν καὶ εὐφροσύνην· καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δευτέρᾳ ἐλεύσει
σου ἀξιώσόν με τὸν ἁμαρτωλὸν στήναι ἐκ δεξιῶν τῆς σῆς δόξης,
πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, καὶ πάντων σου τῶν
Ἁγίων. Ἀμήν.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τὸ φῶς τῆς ἐσκοτισμένης μου
ψυχῆς, ἡ ἐλπίς, ἡ σκέπη, ἡ καταφυγή, ἡ παραμυθία, τὸ ἀγαλ-
λίαμά μου, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἠξίωσάς με τὸν ἀνάξιον κοινω-
νὸν γενέσθαι τοῦ ἀχράντου Σώματος καὶ τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ
Υἱοῦ σου. Ἀλλ' ἡ τεκοῦσα τὸ ἀληθινὸν φῶς, φώτισόν μου τοὺς
νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας· ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας κυή-
σασα, ζωοποίησόν με τὸν τεθνατωμένον τῇ ἁμαρτίᾳ· ἡ τοῦ ἐλεή-
μονος Θεοῦ φιλεῦσπλαγχνος Μήτηρ, ἐλέησόν με, καὶ δὸς κατά-
νυξιν καὶ συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ταπείνωσιν ἐν τοῖς δια-
νοήμασί μου, καὶ ἀνάκλησιν ἐν ταῖς αἰχμαλωσίαις τῶν λογισμῶν
μου. Καὶ ἀξιώσόν με, μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ἀκατακρί-
τως ὑποδέχεσθαι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τὸν ἁγιασμόν, εἰς ἴα-
σιν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ παράσχου μοι δάκρυα μετανοίας
καὶ ἐξομολογήσεως, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε πάσας τὰς ἡμέ-
ρας τῆς ζωῆς μου. Ὅτι εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη ὑπάρχεις εἰς
τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Εἰτα ἀποδύεται τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ στολὴν λέγων τό·

Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου
ἐν εἰρήνῃ· ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ
ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν· φῶς εἰς ἀποκάλυ-
ψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ

Τὸ Τρισάγιον κ.λπ., τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Θεο-
τοκίον, τὸ τοῦ Ναοῦ καὶ τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου·

Η τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρσὸς ἐκλάμπασα χάρις, τὴν
οἰκουμένην ἐφώτισεν· ἀφιλαργυρίας τῷ κόσμῳ θησαυροὺς
ἐναπέθετο· τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ

σοῖς λόγοις παιδεύων, πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τῷ
Λόγῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Χρυσοστόμου.

Εκ τῶν οὐρανῶν ἐδέξω τὴν θείαν χάριν, καὶ διὰ τῶν σῶν χει-
λέων πάντα διδάσκεις, προσκυνεῖν ἐν Τριάδι τὸν ἕνα Θεόν,
Ἰωάννη Χρυσόστομε, παμμακάριστε, δσσε. Ἐπαξίως εὐφημοῦ-
μέν σε· ὑπάρχεις γὰρ καθηγητής, ὡς τὰ θεῖα σαφῶν.

Καὶ τό·

Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἅπαντας φωτα-
γωγοῦσα τοὺς πιστοὺς, ἐν ᾧ ἐστῶτες κραυγάζομεν. Τοῦτον
τὸν Οἶκον στερέωσον, Κύριε.

Εἰ δέ ἐστι Δεσποτική ἢ Θεομητορική ἑορτή, λέγει πρῶτον τὸ Ἀπολυ-
τίκιον τροπάριον τῆς ἑορτῆς, εἰτα τὸ τοῦ ἱ. Χρυσοστόμου καὶ ἐν τέλει·

Κύριε, ἐλέησον (ιβ'). Δόξα. Καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν
Χερουβεὶμ... Καὶ ποιεῖ Ἀπόλυσιν ὁ Ἱερεὺς ὡς συνήθως. Ταῦτα δὲ λέγει ἀπο-
δύομενος πᾶσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν. Εἰτα ἀσπασάμενος τὴν ἁγ. Τράπεζαν,
λέγει τό·

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ
ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καὶ προσκυνήσας τρίς καὶ εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἐπὶ πᾶσιν, ἐξέρχεται
τοῦ Ἱεροῦ.

Η.

ΕΙΣΟΔΙΚΑ

ψαλλόμενα ἐν ταῖς Δεσποτικαῖς ἑορταῖς,

ΚΟΝΤΑΚΙΑ

τῶν Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν ἑορτῶν,

καὶ τῶν προεορτίων αὐτῶν, καὶ ἄλλων τινῶν ἐπισήμων ἡμερῶν, καὶ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Τῇ α' Σ/βρίου. Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἥτοι τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.
Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο τῶν αἰώνων ποιητὴς καὶ δεσπότης, Θεὲ τῶν ὅλων, ὑπερούσιε δντως, τὴν ἐνιαύσιον εὐλόγησον περίοδον, σφάζων τῷ ἑλέει σου, τῷ ἀπείρῳ οἰκτίρμον, πάντας τοὺς λατρεύοντας, σοὶ τῷ μόνῳ δεσπότη, καὶ ἐκβοῶντας φόβῳ λυτρωτά· Εὐφορον πᾶσι, τὸ ἔτος χορήγησον.

Τῇ ζ' Σεπτεμβρίου. Προεόρτια τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.

Κοντάκιον Προεόρτιον. Ἦχος γ'.

Η παρθένος σήμερον, καὶ Θεοτόκος Μαρία, ἡ παστὰς ἡ ἁλυσίος, τοῦ οὐρανίου νυμφίου, τίκτεται, ἀπὸ τῆς στεῖρας θεοβουλήτως, ὄχημα, τοῦ Θεοῦ Λόγου εὐτρεπισθῆναι· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ προωρίσθη, ἡ θεία πύλη, καὶ μήτηρ τῆς δντως ζωῆς.

Ἦ, τὸ παρόν. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῇ σεπτῇ γεννήσει σου, ἡ οἰκουμένη, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Τῇ η' Σεπτεμβρίου. Γενέθλιον τῆς ὑπεράγιας Θεοτόκου, καὶ μέχρι τῆς ἀποδόσεως ταύτης τῆς ἑορτῆς (ιβ' Σεπτεμβρίου).

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Αὐτόμελον.

Ι'ωακείμ καὶ Ἄννα, ὀνειδισμοῦ ατεκνίας, καὶ Ἀδάμ καὶ Εὐα, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἠλευθερώθησαν Ἀχραντε, ἐν τῇ ἀγίᾳ γεννήσει σου· αὐτὴν ἑορτάζει καὶ ὁ λαός σου, ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράζειν σοι· Ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Τῇ ιγ' Σεπτεμβρίου. Τὰ Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Οὐρανὸς πολύφωτος, ἡ Ἐκκλησία, ἀνεδείχθη ἅπαντας, φωταγωγοῦσα τοὺς πιστοὺς· ἐν ᾧ ἐστῶτες κρίζομεν· Τοῦτον τὸν οἶκον, στερέωσον Κύριε.

Τῇ ιδ' Σεπτεμβρίου. Ἡ παγκόσμιος ὑψωσις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ καὶ μέχρι τῆς ἀποδόσεως (κα' Σεπτεμβρίου).

Εἰσοδικόν.

Υ'ψοῦτε Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῷ ὑποποδίῳ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστιν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ σταυρωθεὶς, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Αὐτόμελον.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι Χριστέ ὁ Θεός· Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων· τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Ἀπὸ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Σταυροῦ μέχρι τῆς η' Νοεμβρίου.

Κοντάκιον.

Ἦχος β'.

Προστασία, τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία, πρὸς τὸν ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης, ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς σωτηρίαν, ἡ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε, τῶν τιμώντων σε.

Ἀπὸ τῆς η' Νοεμβρίου μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῶν Εἰσοδίων (κε' Νοεμβρίου), ψάλλεται τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ο' καθαρώτατος ναός, τοῦ Σωτῆρος, ἡ πολυτίμητος παστάς, καὶ παρθένος, τὸ ἱερὸν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν συνεισάγουσα, τὴν ἐν Πνεύματι θεῖῳ ἦν ἀνυμνοῦσιν ἄγγελοι Θεοῦ. Αὕτη ὑπάρχει, σκηνὴ ἐπουράνιος.

Τῇ κ' Νοεμβρίου. Προεόρτια τῶν Εἰσοδίων καὶ τύχη ἐν Κυριακῇ, ψάλλεται τὸ Προεόρτιον Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνης σήμερον, ἡ οἰκουμένη, ἐπληρώθη ἅπασα, ἐν τῇ εὐσήμεῳ ἑορτῇ, τῆς Θεοτόκου κραυγάζουσα. Αὕτη ὑπάρχει, σκηνὴ ἐπουράνιος.

Ἀπὸ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων μέχρι τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων (κδ' Δεκεμβρίου).

Κοντάκιον.

Προεόρτιον. Ἦχος γ'. Αὐτόμελον.

Η' Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται, ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε, ἡ οἰκουμένη, ἀκουτισθεῖσα· δόξασον, μετὰ ἀγγέλων καὶ τῶν ποιμένων, βουλευθέντα ἐποφθῆναι παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν.

Τῇ θ' Δεκεμβρίου. Ἡ Σύλληψις τῆς ἁγίας Ἀννης.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ε'ορτάζει σήμερον, ἡ οἰκουμένη, τὴν τῆς Ἀννης σύλληψιν, γεγεννημένην ἐν Θεῷ· καὶ γὰρ αὕτη ἀπεκύησε, τὴν ὑπὲρ λόγον, τὸν Λόγον κυήσαν.

Τῇ κε' Δεκεμβρίου. Ἡ κατὰ σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰσοδικόν.

Ε'κ γαστρὸς πρὸ Ἑωσφόρου ἐγέννησά σε· ὤμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται. Σὺ εἰ Ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθείς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ'. Αὐτόμελον.

Η Παρθένος σήμερον, τὸν ὑπερούσιον τίκτει, καὶ ἡ γῆ τὸ σπῆ-
λαιον, τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει. Ἄγγελοι, μετὰ ποιμένων δο-
ξολογοῦσι· Μάγοι δέ, μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι· δι' ἡμᾶς γὰρ
ἐγεννήθη, παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰώνων Θεός.

Ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ μέχρι τῆς ἀπο-
δόσεως (λα' Δεκεμβρίου), τὸ Κοντάκιον.

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίκτει...

Τῇ α' Ἰανουαρίου. Ἡ κατὰ σάρκα περιτομὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.

Εἰσοδικόν.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Σῶσον ἡμᾶς,
Υἱὲ Θεοῦ, ὁ σαρκὶ περιτμηθεὶς, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Ἐάν τύχη ἡ ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ λέγεται.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν... Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς
ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Ο τῶν ὄλων Κύριος, περιτομὴν ὑπομένει, καὶ βροτῶν τὰ παι-
σματα, ὡς ἀγαθὸς περιτέμνει· δίδωσι, τὴν σωτηρίαν σήμερον
κόσμῳ. Χαίρει δέ, ἐν τοῖς ὑψίστοις, καὶ ὁ τοῦ κτίστου, ἱεράρχης
καὶ φωσφόρος, ὁ θεῖος μύστης, Χριστοῦ Βασίλειος.

Ἀπὸ τῆς β' Ἰανουαρίου μέχρι τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανείων (ε' Ἰανουα-
ρίου).

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εν τοῖς ρεῖθροις σήμερον, τοῦ Ἰορδάνου, γεγονῶς ὁ Κύριος, τῷ
Ἰωάννῃ ἐκβοᾷ· Μὴ δειλιάσης βαπτίσαι με· σῶσαι γὰρ ἤκω,
Ἀδὰμ τὸν πρωτόπλαστον.

Τῇ ς' Ἰανουαρίου. Τὰ ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰσοδικόν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Θεὸς Κύριος
καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ὑπὸ Ἰωάννου βαпти-
σθεὶς, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον.

Ἦχος δ'. Αὐτόμελον.

Επεφάνης σήμερον, τῇ οἰκουμένῃ, καὶ τὸ φῶς σου Κύριε, ἐση-
μειώθη ἐφ' ἡμᾶς, ἐν ἐπιγνώσει ὑμνοῦντάς σε· Ἦλθες ἐφάνης,
τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον.

Ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων μέχρι τῆς ἀποδόσεως (ιδ' Ἰανουαρίου),
τὸ Κοντάκιον.

Ἐπεφάνης σήμερον...

Ἀπὸ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων μέχρι τῆς ἀποδόσεως
τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς.

Κοντάκιον. Ἦχος α'.

Ο μήτραν παρθενικήν, ἀγιάσας τῷ τόκῳ σου, καὶ χεῖρας τοῦ
Συμεῶν, εὐλογήσας, ὡς ἔπρεπε, προφθάσας καὶ νῦν, ἔσωσας
ἡμᾶς, Χριστέ ὁ Θεός. Ἄλλ' εἰρήνευσον, ἐν πολέμοις τὸ πολίτευμα,
καὶ κραταίωσον βασιλεῖς οὓς ἠγάπησας, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Τῇ β' Φεβρουαρίου. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰσοδικόν.

Εγνώρισε Κύριος τὸ σωτήριον αὐτοῦ ἐναντίον πάντων τῶν
ἐθνῶν, [ἀπεκάλυψε τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ.]

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγκάλαις τοῦ δικαίου Συμεῶν
βασταχθεῖς, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον.

Ὁ μήτραν παρθενικήν...

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Τριωδίου (εἰ ἀπεδόθη ἡ ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς),
τὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Τριωδίου Κοντάκιον, τουτέστιν·

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Φαρισαίου φύγωμεν, ὑψηγορίαν, καὶ Τελώνου μάθωμεν, ὕψος
ρημάτων ταπεινῶν, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζοντες· Σῶτερ τοῦ
κόσμου, ἰλάσθητι δούλοις σου.

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Ἀσώτου.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῆς πατρῴας δόξης σου, ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως, ἐν κακοῖς
ἐσκόρπισα, ὃν μοι παρέδωκας πλοῦτον· ὅθεν σοι, τὴν τοῦ Ἀ-
σώτου, φωνὴν προσφέρω· Ἠμαρτον, ἐνώπιόν σου, πάτερ οἰκτίρ-
μον· δέξαι με μετανοοῦντα, καὶ ποιήσόν με, ὡς ἓνα τῶν μισθί-
ων σου.

Τῇ Σαββάτῳ τῆς Ἀπόκρεω.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μετὰ τῶν Ἀγίων, ἀνάπαυσον Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Ἀπόκρεω.

Κοντάκιον. Ἦχος α'.

Οταν ἔλθῃς ὁ Θεός, ἐπὶ γῆς μετὰ δόξης, καὶ τρέμωσι τὰ σύμπαντα, ποταμός δὲ τοῦ πυρός, πρὸ τοῦ βήματος ἔλκη, καὶ βίβλοι ἀνοίγονται, καὶ τὰ κρυπτὰ δημοσιεύονται· τότε ρῦσαί με, ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου, καὶ ἀξίωσον, ἐκ δεξιῶν σου με στήναι, κριτὰ δικαιοσύνης.

Τῇ Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Ως εὐσεβείας κήρυκας, καὶ ἀσεβείας φίμωτρα, τῶν θεοφόρων τὸν δῆμον ἐφαίδρυνας, τὴν ὑφήλιον λάμποντα. Ἐν εἰρήνῃ τελείᾳ, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, τοὺς σὲ δοξάζοντας, καὶ μεγαλύνοντας, διαφύλαξον ψάλλειν καὶ ᾄδειν σοι· Ἀλληλούϊα.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Τυροφάγου.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Τῆς σοφίας ὁδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά, καὶ πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήριξον συνέτισον, τὴν καρδίαν μου Δέσποτα. Σὺ δίδου μοι λόγον, ὁ τοῦ Πατρὸς Λόγος· ἰδοὺ γὰρ τὰ χεῖλη μου, οὐ μὴ κωλύσω ἐν τῷ κράζειν σοι· Ἐλεῆμον ἐλέησόν με, τὸν παραπесόντα.

Ἀπὸ τῆς πρώτης Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν μέχρι τῆς πέμπτης Κυριακῆς.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Αὐτόμελον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου Θεοτόκε. Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε.

Τῇ κδ' Μαρτίου. Προεόρτια τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Επελεύσει Πνεύματος, τοῦ παναγίου, τοῦ Πατρὸς τὸν σύνθρονον, καὶ ὁμοούσιον φωνῇ, τοῦ ἀρχαγγέλου συνέλαβες, θεοκυήτορ, Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις.

Τῇ κε' Μαρτίου. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰσοδικόν.

Εὐαγγελίζεσθε ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς, ψάλλοντάς
σοι Ἀλληλούϊα.

Ἐὰν τύχῃ ἡ ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, ψάλλεται·

Εὐαγγελίζεσθε ... Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νε-
κρῶν, ψάλλοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ'. Αὐτόμελον.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δει-
νῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου, Θεοτόκε.
Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον, ἐκ παντοίων με κιν-
δύνων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Τῷ Σαββάτῳ τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Λαζάρου.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Η πάντων χαρά, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς ἡ ζωὴ, τοῦ κό-
σμου ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῇ πεφανέρωται, τῇ αὐτοῦ ἀγα-
θότητι· καὶ γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων
θείαν ἄφεσιν.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Βαῖων.

Εἰσοδικόν.

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Θεὸς Κύριος
καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐπὶ πώλου ὄνου καθεσθείς, ψάλ-
λοντάς σοι Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Τῷ θρόνῳ ἐν οὐρανῷ, τῷ πάλῳ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐποχούμενος Χρι-
στὲ ὁ Θεός, τῶν ἀγγέλων τὴν αἴνεσιν, καὶ τῶν παιδῶν τὴν
ὑμνησιν, προσεδέξω βοῶντων σοι· Εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος,
τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσασθαι.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, μέχρι τῆς ἀποδόσεως καὶ τῇ
Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ.

Εἰσοδικόν.

Εν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν· Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.
Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ψάλλοντάς
σοι Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ'. Αὐτόμελον.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ, κατήλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ ἄδου, καθεῖλες τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητῆς, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ μυροφόροις, φθεγγόμενος· Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς ἀποστόλοις, εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι, παρέχων ἀνάστασιν.

Ἐν ταῖς λοιπαῖς ἡμέραις τῆς ἑβδομάδος τοῦ Θωμᾶ μέχρι τῆς ἀποδόσεως.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάροχόν σου πλευράν, ὁ Θωμᾶς ἐξηρεύνησε, Χριστέ ὁ Θεός· συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν, ὡς εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς ἀποστόλοις ἐβόα σοι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Τῇ Τετάρτῃ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς μέχρι τῆς ἀποδόσεως.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς, μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων ποιητής, καὶ δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες Χριστέ ὁ Θεός· Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν· Τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις, πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Τῇ Πέμπτῃ τῆς Ἀναλήψεως.

Εἰσοδικόν.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ· Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν δόξῃ ἀναληφθεὶς ἀφ' ἡμῶν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν, πληρώσας οἰκονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς, ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Μέχρι καὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς, Κοντάκιον τὸ αὐτό.

Τῇ Κυριακῇ τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, μέχρι καὶ τῆς ἀποδόσεως.

Εἰσοδικόν.

Υψώθητι, Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἥσωμεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς, Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς, τὰς γλώσσας συνέχεε, διεμέρισεν ἔθνη ὁ Ὑψιστος· ὅτε τοῦ πυρός, τὰς γλώσσας διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντας ἐκάλεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν, τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἦχος πλ. δ'. Αὐτόμελον.

Ως ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη, προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας. Ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα, τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου, συντήρησον πολυέλεε.

Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἀγίων Πάντων μέχρι τῆς κς' Ἰουλίου.

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Προστασία τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία, πρὸς τὸν ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης, ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς ἀγαθὴ, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς σωτηρίαν, ἡ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε τῶν τιμώντων σε.

Τῇ β' Ἰουλίου. Ἡ κατάθεσις τῆς τιμίας Ἐσθῆτος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Βλαχέρναις.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Περιοβολὴν πᾶσι πιστοῖς ἀφθαρσίας, θεοχαρίτωτε Ἀγνή ἐδώρησω, τὴν ἱερὰν Ἐσθῆτά σου· μεθ' ἧς τὸ ἱερόν, σῶμά σου ἔσκεπασας, σκέπη θεῖα ἀνθρώπων· ἥσπερ τὴν κατάθεσιν, ἐορτάζομεν πόθῳ, καὶ ἐκβοῶντες κράζομεν πιστῶς· Χαῖρε Παρθέने, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Τῇ κε' Ἰουλίου. Ἡ Κοίμησις τῆς ἁγίας Ἀννης, μητρὸς τῆς Θεοτόκου.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προγόνων Χριστοῦ, τὴν μνήμην ἐορτάσωμεν, τὴν τούτων πιστῶς αἰτούμενοι βοήθειαν, τοῦ ρυσθῆναι ἅπαντας, ἀπὸ πάσης θλίψεως τοὺς κράζοντας· Ὁ Θεὸς γενοῦ μεθ' ἡμῶν, ὁ τούτους δοξάσας, ὡς ἠυδόκησας.

Ἀπὸ τῆς κς' Ἰουλίου μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς Μεταμορφώσεως (17' Αὐγούστου).

Κοντάκιον. Ἦχος βαρὺς.

Επὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν, οἱ μαθηταί σου, τὴν δόξαν σου Χριστέ ὁ Θεός, ἐθεάσαντο· ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Τῇ α' Αὐγούστου. Ἡ Πρόοδος τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ.
Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι Χριστέ ὁ Θεός· Εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων· τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Ἰστέον ὅτι ἐὰν τύχη ἡ ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, ψάλλεται τὸ Κοντάκιον·
'Επὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης...

Τῇ ε' Αὐγούστου. Προεόρτια τῆς Μεταμορφώσεως.
Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εν τῇ θείᾳ σήμερον, μεταμορφώσει, ἡ βροτεία ἅπασα, φύσις προλάμπει θεϊκῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζουσα· Μεταμορφοῦται Χριστός, σφάζων ἅπαντας.

Τῇ ς' Αὐγούστου. Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Εἰσοδικόν.

Οτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, Κύριε, ἐν τῷ φωτί σου ὁψόμεθα φῶς.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβὼρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον. Ἦχος βαρύς.

'Επὶ τοῦ ὄρους μετεμορφώθης...

Τῇ ιδ' Αὐγούστου. Προεόρτια τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Κοντάκιον Προεόρτιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ σου, ἡ οἰκουμένη, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθέने, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Τῇ ιε' Αὐγούστου. Ἡ Κοίμησις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰσοδικόν.

Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ. Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός (ἢ ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν)· ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλούϊα.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Αὐτόμελον.

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Ἀπὸ τῆς ἀποδόσεως τῆς Κοιμήσεως, τουτέστιν ἀπὸ τῆς κδ' Αὐγούστου, μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου (ιβ' Σεπτεμβρίου).

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ιωακείμ καὶ Ἄννα, ὄνειδισμοῦ ἀτεκνίας, καὶ Ἀδὰμ καὶ Εὐα, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἠλευθερώθησαν ἄχραντε, ἐν τῇ ἀγία γεννήσει σου. Αὐτὴν ἑορτάζει καὶ ὁ λαὸς σου, ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεὶς ἐν τῷ κράζειν σοι· Ἡ στεῖρα τίκτει τὴν Θεοτόκον, καὶ τροφὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Τῇ λα' Αὐγούστου. Ἡ Κατάθεσις τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὴν θεοδόχον, γαστέρα σου Θεοτόκε, περιβαλοῦσα, ἡ ζώνη σου ἡ τιμία, κράτος τῇ πόλει σου ἀπροσμάχητον, καὶ θησαυρὸς ὑπάρχει, τῶν ἀγαθῶν ἀνέκλειπτος, ἡ μόνη τεκοῦσα ἀειπάρθενος.

Ἐάν τύχη ἡ ἑορτὴ ἐν Κυριακῇ, ψάλλεται τὸ παρὸν Κοντάκιον·

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς τιμίας ζώνης σου, τῇ καταθέσει, ἑορτάζει σήμερον, ὁ σὸς πανύμνητε λαός· καὶ ἐκτενῶς ἀνακράζει σοι· χαῖρε παρθένε, χριστιανῶν τὸ καύχημα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ

Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ στρατιωτῶν φυλασσόντων τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν. Διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοι ζωοδότα· Δόξα τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, δόξα τῇ βασιλείᾳ σου, δόξα τῇ οἰκονομίᾳ σου, μόνε φιλόνηθρῳ.

Ἦχος β'.

Οτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεώτας, ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦχος γ'.

Εὐφραινέσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιásthω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ, ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας ᾗδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ ἀγγέλου μαθοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου μαθήτριά, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασθαι, τοῖς ἀποστόλοις καυχώμεναι ἔλεγον· Ἐσκύλεται ὁ θάνατος, ἠγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν· ὅτι ἠυδόκησε σαρκί, ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγεῖραι τοὺς τεθνεώτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ἦχος πλ. β'.

Αγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνημῆμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες, ἀπενεκρώθησαν· καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἄχραντόν σου σῶμα. Ἐσκύλευσας τὸν ᾗδην, μὴ πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν· Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος βαρύς.

Κατέλυσας τῷ Σταυρῷ σου τὸν θάνατον· ἠνέωξας τῷ ληστῇ τὸν παράδεισον· τῶν μυροφόρων τὸν θρῆνον μετέβαλες, καὶ τοῖς σοῖς ἀποστόλοις κηρύττειν ἐπέταξας, ὅτι ἀνέστης Χριστὲ ὁ Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. δ'.

Εξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσπλαγχνός, ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῶν παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ

Μέλλων προσελθεῖν τοῖς ἀχράντοις Μυστηρίοις, μετὰ τὴν ἀφ' ἐσπέρας εἰθισμένην Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀποδείπνου, ἕως τέλους τοῦ Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν..., λέγε μετὰ κατανύξεως τὸν παρόντα **Κανόνα**, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς καὶ Ἀλφάβητον.

Ὦδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Αῖρτος ζωῆς, αἰωνιζούσης γενέσθω μοι, τὸ σῶμά σου τὸ ἅγιον, εὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ τὸ τίμιον αἷμα, καὶ νόσων πολυτρόπων ἀλεξιτήριον.

Βεβηλωθεὶς, ἔργοις ἀτόποις ὁ δείλαιος, τοῦ σοῦ ἀχράντου σώματος καὶ θείου αἵματος, ἀνάξιος ὑπάρχω, Χριστέ τῆς μετουσίας, ἧς με ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Γῆ ἀγαθή, εὐλογημένη θεόνυμφε, τὸν στάχυν ἡ βλαστήσασα τὸν ἀγεώργητον, καὶ σωτήριον κόσμῳ, ἀξίωσόν με τοῦτον, τρώγοντα σώζεσθαι.

Ὦδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Δακρύων μοι παράσχου Χριστέ ρανίδας, τὸν ρύπον τῆς καρδίας μου καθαιρούσας, ὥς ἂν εὐσυνειδήτως κεκαθαρμένος, πίστει προσέρχωμαι, καὶ φόβῳ Δέσποτα, ἐν τῇ μεταλήψει τῶν θείων δώρων σου.

Εἰς ἅφεσιν γενέσθω μοι τῶν πταισμάτων, τὸ ἄχραντόν σου σῶμα καὶ θεῖον αἷμα, εἰς Πνεύματος Ἀγίου τε κοινωνίαν, καὶ εἰς αἰώνιον ζωὴν φιλάνθρωπε, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων ἀλλοτριώσιν.

Θεοτοκίον.

Ζωῆς τοῦ Ἁρτου τράπεζα Παναγία, τοῦ ἄνωθεν δι' ἔλεον κα-
ταβάντος, καὶ κόσμῳ καινοτέραν ζωὴν διδόντος, καὶ ἀξίω-
σον νῦν τὸν ἀνάξιον, μετὰ φόβου γεύσασθαι τούτου καὶ ζήσεσθαι.

ᾠδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ηθέλησας, δι' ἡμᾶς σαρκωθείς πολυέλεε, τυθῆναι ὡς πρό-
βατον, διὰ βροτῶν ἀμαρτήματα· ὅθεν ἱκετεύω σε, καὶ τὰ
ἐμὰ ἐξαλείψαι πλημμελήματα.

Θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα Κύριε, καὶ ὅλον
ἁγίασον, καὶ καταξίωσον Δέσποτα, ὅπως κοινωνήσω σοῦ,
τοῦ μυστικοῦ θεοῦ δείπνου ὁ ταλαίπωρος.

Θεοτοκίον.

Ιλέωσαι, καὶ ἐμοὶ τὸν ἐκ σπλάγχνων σου Δέσποινα, καὶ τήρει
με ἄρρυπον, τὸν σὸν ἱκέτην καὶ ἁμεμπτον, ὅπως εἰσδεχόμενος,
τὸν νοητὸν μαργαρίτην ἀγιάζωμαι.

ᾠδὴ ε'. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Καθὼς προέφης Χριστέ, γενέσθω δὴ τῷ εὐτελεῖ δούλῳ σου·
καὶ ἐν ἐμοὶ μείνον ὡς ὑπέσχου· ἰδοὺ γὰρ τὸ σῶμα, τρώγω
σου τὸ θεῖον, καὶ πίνω τὸ αἷμά σου.

Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, ὁ ἄνθραξ γένοιτο τοῦ σοῦ σώματος, εἰς
φωτισμὸν τῷ ἐσκοτισμένῳ ἐμοὶ καὶ καθαρισμόν, τῆς βεβη-
λωθείσης ψυχῆς μου τὸ αἷμά σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία Μήτηρ Θεοῦ, τῆς εὐωδίας τὸ σεπτὸν σκῆνωμα, ταῖς
σαῖς εὐχαῖς, σκεῦος ἐκλογῆς με ἀπέργασαι, ὅπως τῶν ἁγι-
ασμάτων μετέχω τοῦ τόκου σου.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Νοὺν ψυχὴν καὶ καρδίαν ἁγίασον, Σῶτερ καὶ τὸ σῶμά μου,
καὶ καταξίωσον, ἀκατακρίτως Δέσποτα, τοῖς φρικτοῖς μυ-
στηρίοις προσέρχεσθαι.

Ξενωθείην παθῶν καὶ τῆς χάριτος, σχοίην τε προσθήκην, ζωῆς
καὶ ἀσφάλειαν, διὰ τῆς μεταλήψεως, τῶν ἁγίων Χριστέ μυ-
στηρίων σου.

Θεοτοκίον.

Ο Θεοῦ Θεὸς Λόγος ὁ ἅγιος, ὅλον με ἁγίασον νῦν προσερχό-
μενον, τοῖς θείοις μυστηρίοις σου, τῆς ἁγίας Μητρός σου
δεήσεσιν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν ἄρτον Χριστέ, λαβεῖν μὴ ὑπερίδης με, τὸ σῶμα τὸ σόν, καὶ τὸ θεῖον νῦν αἷμά σου, τῶν ἀχράντων, Δέσποτα, καὶ φρικτῶν Μυστηρίων σου, μετασχεῖν τῷ ἀθλίῳ, μὴ εἰς κρίμά μοι γένοιτο· γένοιτο δέ μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ ἀθάνατον.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνοσ χρυσεῖς.

Πηγὴ ἀγαθῶν, ἡ μετάληψις Χριστέ, τῶν ἀθανάτων σου, νῦν μυστηρίων γεννηθῆτω μοι, φῶς καὶ ζωὴ καὶ ἀπάθεια, καὶ πρὸς ἀρετῆς θειοτέρας, προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν, πρόξενος μόνε ἀγαθέ, ὅπως δοξάζω σε.

Ρυσθεῖην παθῶν, καὶ ἐχθρῶν, καὶ ἀναγκῶν, καὶ πάσης θλίψεως, τρόμφ καὶ πόμφ προσιῶν τανῦν, μετ' εὐλαβείας φιλάνθρωπε, σοῦ τοῖς ἀθανάτοις, καὶ θείοις μυστηρίοις, καὶ ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σωτῆρα Χριστόν, ἡ τεκοῦσα ὑπὲρ νοῦν, θεοχαρίτωτε, ἐκδυσωπῶ σε νῦν ὁ δοῦλός σου, τὴν καθαρὰν ὁ ἀκάθαρτος· μέλλοντά με νῦν τοῖς ἀχράντοις μυστηρίοις προσέρχεσθαι, κάθαρον ὅλον μολυσμοῦ, σαρκὸς καὶ πνεύματος.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τῶν οὐρανίων καὶ φρικτῶν, καὶ ἀγίων σου Χριστέ, νῦν μυστηρίων, καὶ τοῦ θεοῦ σου δείπνου, καὶ μυστικοῦ κοινωνόν, γενέσθαι καὶ καταξίωσον, τὸν ἀπεγνωσμένον, ὁ Θεός ὁ Σωτὴρ μου.

Υ'πὸ τὴν σὴν καταφυγών, εὐσπλαγχνίαν, ἀγαθέ, κράζω σοι φόβῳ· Ἐν ἐμοὶ μέινον Σῶτερ, καὶ γὰρ ὡς ἔφης ἐν σοί· ἰδοὺ γάρ, θαρρῶν τῷ ἐλέει σου, τρώγω σου τὸ σῶμα, καὶ πίνω σου τὸ αἷμα.

Θεοτοκίον.

Φρίττω δεχόμενος τὸ πῦρ, μὴ φλεχθῶ ὥσει κηρὸς καὶ ὥσει χόρτος· ὦ φρικτοῦ μυστηρίου! ὦ εὐσπλαγχνίας Θεοῦ! Πῶς θεοῦ σώματος καὶ αἵματος, ὁ πηλὸς μετέχω, καὶ ἀφθαρτοποιοῦμαι;

ᾠδὴ θ'. Ἀνάρχου γεννήτορος.

Χρηστός ἐστι γεύσασθε, καὶ ἴδετε ὁ Κύριος· δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς γὰρ πάλαι γενόμενος, ἀπαξ ἑαυτὸν τε προσάξας, ὡς προσφορὰν, Πατρὶ τῷ ἰδίῳ, αἰεὶ σφαγιάζεται, ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας.

Ψυχὴν σὺν τῷ σώματι, ἀγιασθεῖην, Δέσποτα, φωτισθεῖην, σωθεῖην, γενοίμην οἶκός σου, τῇ τῶν μυστηρίων μεθέξει τῶν ἱερῶν, ἐνοικόν σε ἔχων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εὐεργέτα πολυέλεε.

Κύριος δυνατός ἐν πολέμῳ. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτός ἐστιν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΕ', 115

Ε'πίστευσα, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα. Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης. Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι; Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ. ὦ Κύριε, ἐγὼ δοῦλος σός, ἐγὼ δοῦλος σός καὶ υἱὸς τῆς παιδείας σου· διέρρηξας τοὺς δεσμούς μου. Σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἐν ὄνοματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι. Τὰς εὐχάς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω, ἐναντίον παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, ἐν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου, ἐν μέσῳ σου Ἱερουσαλήμ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλούϊα (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός. Κύριε, ἐλέησον (γ').
Καὶ τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος πλ. β'.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε, Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἀχράντου σου σώματος καὶ αἵματος· μή με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Εἰς τὴν μετάληψιν τῶν ἀγιασμάτων σου πῶς ἀναιδεσθῶ ὁ ἀνάξιος; ἂν γὰρ τολμήσω σοὶ προσελθεῖν σὺν τοῖς ἀξίοις, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ Δείπνου, καὶ κατάκρισιν προξενήσω τῇ πολυαμαρτητῇ μου ψυχῇ. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου καὶ σῶσόν με, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, Θεοτόκε, πταισμάτων· πρὸς σέ κατέφυγον ἀγνή, σωτηρίας δεόμενος. Ἐπίσκεψαι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν, καὶ πρέσβευε τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, δοθῆναί μοι τὴν ἄφεσιν, ὧν ἔπραξα δεινῶν, μόνη εὐλογημένη.

Τῇ δὲ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Πέμπτῃ τὸ παρόν.

Οτε οἱ ἐνδοξοὶ μαθηταί, ἐν τῷ νικτήρι τοῦ δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβής, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο καὶ ἀνόμοις κριταῖς σέ, τὸν δίκαιον κριτὴν, παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον· φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντα ἀγαθός, Κύριε, δόξα σοι.

Τό, Κύριε, ἐλέησον (μ'). Μετανοίας ὅσας βούλει, καὶ εὐθὺς τὰς ἐπομένας ἱκετηρίου Εὐχάς.

ΣΤΙΧΟΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΙ

Περὶ τοῦ, πῶς δεῖ προσέρχεσθαι τοῖς ἀχράντοις Μυστηρίοις.

Μέλλων φαγεῖν, ἄνθρωπε, σῶμα Δεσπότη.
Φόβῳ πρόσελθε μὴ φλεγῆς· πῦρ τυγχάνει.
Θεῖον δὲ πίνων αἷμα πρὸς μετουσίαν,
πρῶτον καταλλάγηθι τοῖς σὲ λυποῦσιν.
Ἐπειτα θαρρῶν, μυστικὴν βρῶσιν φάγε.

Ἄλλοι ὅμοιοι·

Πρὸ τοῦ μετασχεῖν τῆς φρικώδους θυσίας,
Τοῦ ζωοποιοῦ σώματος τοῦ Δεσπότη.
Τῷδε πρόσευξαι τῷ τρόπῳ μετὰ τρόμου.

ΕΥΧΗ Α΄. ΤΟΥ Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ πάσης ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως δημιουργός, ὁ τοῦ ἀνάρχου πατρὸς συναῖδιος Υἱὸς καὶ συνάναρχος, ὁ δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, σάρκα φορέσας, καὶ σταυρωθεὶς, καὶ τυθεὶς ὑπὲρ τῶν ἀχαρίστων καὶ ἀγνωμόνων ἡμῶν, καὶ τῷ οἰκείῳ σου Αἵματι ἀναπλάσας τὴν φθαρεῖσαν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας φύσιν ἡμῶν· αὐτὸς ἀθάνατε Βασιλεῦ, πρόσδεξαι κάμου τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὴν μετάνοιαν, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου ἐπ' ἐμοί, καὶ εἰσάκουσον τῶν ρημάτων μου· ἡμαρτον γάρ, Κύριε, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου καὶ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τῆς δόξης σου· παρώργισα γάρ σου τὴν ἀγαθότητα, τὰς σὰς ἐντολὰς παραβάς, καὶ μὴ ὑπακούσας τοῖς σοῖς προστάγμασιν. Ἀλλὰ σύ, Κύριε, ἀνεξίκακος ὢν, μακρόθυμός τε καὶ πολυέλεος, οὐ παρέδωκάς με συναπολέσθαι ταῖς ἀνομίαις μου, τὴν ἐμὴν πάντως ἀναμένων ἐπιστροφὴν. Σὺ γὰρ εἶπας, φιλάνθρωπε, διὰ τοῦ προφήτου σου, ὅτι οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὥς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν· οὐ γὰρ βούλει Δέσποτα, τὸ πλάσμα τῶν σῶν ἀπολέσθαι χειρῶν, οὐδ' εὐδοκεῖς ἐπ' ἀπωλείᾳ ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλεις πάντας σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. Διὸ καὶ ἐγώ, εἰ καὶ ἀνάξιος εἰμι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς προσκαίρου ζωῆς, ὅλον ἑμαυτὸν ὑποτάξας τῇ ἁμαρτίᾳ· καὶ ταῖς ἡδοναῖς δουλώσας καὶ τὴν σὴν ἀχρειώσας εἰκόνα, ἀλλὰ ποῖημα καὶ πλάσμα σὸν γεγονώς, οὐκ ἀπογινώσκω τὴν ἑμαυτοῦ σωτηρίαν ὁ ἄθλιος· τῇ δὲ σῇ ἀμετρήτῳ εὐσπλαγχνίᾳ θαρρήσας προσέρχομαι. Δέξαι οὖν καὶ ἐγώ, φιλάνθρωπε Χριστέ, ὥς τὴν πόρνην, ὥς τὸν ληστήν, ὥς τὸν τελώνην καὶ ὥς τὸν ἄσωτον· καὶ ἄρὸν μου τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν, ὁ τὴν ἁμαρτίαν αἵρων τοῦ κόσμου καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων ἰώμενος, ὁ τοὺς

κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους πρὸς σεαυτὸν καλῶν καὶ ἀναπαύων· ὁ μὴ ἔλθων καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν· καὶ καθάρισόν με ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος· δίδαξόν με ἐπιτελεῖν ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ σου· ἵνα, ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεώς μου τῶν ἁγιασμάτων σου τὴν μερίδα ὑποδεχόμενος, ἐνωθῶ τῷ ἁγίῳ σώματί σου καὶ αἵματι, καὶ ἔξω σε ἐν ἐμοὶ κατοικοῦντα καὶ μένοντα, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, καὶ μὴ εἰς κρίμ᾽ μοι γένοιτο ἢ μετάληψις τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων σου, μηδὲ ἀσθενὴς γενοίμην ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἐκ τοῦ ἀναξίως αὐτῶν μεταλαμβάνειν· ἀλλὰ δός μοι, μέχρι τελευταίας μου πνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τὴν μερίδα τῶν ἁγιασμάτων σου, εἰς Πνεύματος ἁγίου κοινωνίαν, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου, καὶ εἰς εὐπρόσδεκτον ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· ὅπως καγὼ, σὺν πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς σου μέτοχος γένωμαι τῶν ἀκηράτων σου ἀγαθῶν, ὧν ἡτοίμασας τοῖς ἀγαπῶσί σε, Κύριε· ἐν οἷς δεδοξασμένος ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Β'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Οἶδα, Κύριε, ὅτι ἀναξίως μεταλαμβάνω τοῦ ἀχράντου σου σώματος καὶ τοῦ τιμίου σου αἵματος καὶ ἔνοχός εἰμι, καὶ κρίμα ἐμαυτῷ ἐσθίω καὶ πίνω, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου· ἀλλὰ τοῖς οἰκτιρμοῖς σου θαρρῶν, προσέρχομαί σοι τῷ εἰπόντι· Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καγὼ ἐν αὐτῷ. Σπλαγχνίσθητι οὖν, Κύριε, καὶ μὴ παραδειγματίσης με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ ποίησον μετ' ἐμοῦ κατὰ τὸ ἔλεός σου· καὶ γενέσθω μοι τὰ ἅγια ταῦτα εἰς ἴασιν, καὶ κάθαρσιν, καὶ φωτισμόν, καὶ φυλακτήριον, καὶ σωτηρίαν, καὶ ἁγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος, εἰς ἀποτροπὴν πάσης φαντασίας καὶ πονηρᾶς πράξεως καὶ ἐνεργείας διαβολικῆς, κατὰ διάνοιαν τῆς ἐν τοῖς μέλεσί μου ἐνεργουμένης, εἰς παρρησίαν καὶ ἀγάπην τὴν πρὸς σέ, εἰς διόρθωσιν βίου καὶ ἀσφάλειαν, εἰς αὔξησιν ἀρετῆς καὶ τελειότητος, εἰς πλήρωσιν ἐντολῶν, εἰς Πνεύματος ἁγίου κοινωνίαν, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου καὶ εἰς ἀπολογίαν εὐπρόσδεκτον, τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός σου· μὴ εἰς κρίμα, ἢ εἰς κατάκριμα.

ΕΥΧΗ Γ'. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Κύριε ὁ Θεός μου, οἶδα, ὅτι οὐκ εἰμι ἄξιος, οὐδὲ ἰκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθης τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς, διότι ὅλη ἔρημος καὶ καταπεσοῦσά ἐστι, καὶ οὐκ ἔχεις παρ' ἐμοὶ τόπον ἄξιον τοῦ κλίνειν τὴν κεφαλὴν· ἀλλ' ὥς ἐξ ὕψους δι' ἡμᾶς ἐταπείνωσας σεαυτὸν, συμμετρίασον καὶ νῦν τῇ ταπεινώσει μου. Καὶ ὥς κατεδέξω ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ ἀλόγων ἀνακλιθῆναι, οὕτω κατὰδεξαι καὶ ἐν τῇ φάτνῃ τῆς ἀλόγου μου ψυχῆς, καὶ ἐν τῷ

ἐσπιλωμένῳ μου σώματι εἰσελθεῖν. Καὶ ὥς οὐκ ἀπηξίωσας εἰσελθεῖν, καὶ συνδειπνήσαι ἁμαρτωλοῖς, ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, οὕτω κατάδεξαι εἰσελθεῖν καὶ εἰς τὸν οἶκον τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τοῦ λεπροῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ. Καὶ ὥς οὐκ ἀπώσω τὴν ὁμοίαν μοι πόρνην καὶ ἁμαρτωλὸν, προσερχομένην καὶ ἀποτόμεν σου, οὕτω σπλαγχνίσθητι καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ, προσερχομένῳ σοι καὶ ἀποτόμῳ σου. Καὶ ὥς οὐκ ἐβδελύξω τὸ ρυπαρὸν ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγὲς καταφιλοῦν σε, μηδὲ ἐμοῦ βδελύξῃ τὸ ρυπαρὸν ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγέστερον, μηδὲ τὰ ἔμμυσα καὶ ἀκάθαρτά μου χεῖλη καὶ βέβηλα, καὶ τὴν ἀκαθαρτοτέραν μου γλῶσσαν. Ἀλλὰ γενέσθω μοι ὁ ἄνθραξ τοῦ παναγίου σου σώματος καὶ τοῦ τιμίου σου αἵματος εἰς ἁγιασμόν καὶ φωτισμόν καὶ ρῶσιν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, εἰς κουφισμόν τοῦ βάρους τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων, εἰς φυλακτήριον πάσης διαβολικῆς συνεργίας· εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐμπόδιον τῆς φαύλης μου καὶ πονηρᾶς συνηθείας· εἰς ἀπονέκρωσιν τῶν παθῶν, εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν σου· εἰς προσθήκην τῆς θείας σου χάριτος καὶ τῆς σῆς βασιλείας οἰκείωσιν. Οὐ γὰρ ὥς καταφρονῶν προσέρχομαί σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ἀλλ' ὥς θαρρῶν τῇ ἀφάτῳ σου ἀγαθότητι καὶ ἵνα μὴ, ἐπὶ πολὺ ἀφιστάμενος τῆς κοινωνίας σου, θηριάλωτος ὑπὸ τοῦ νοητοῦ λύκου γένωμαι. Διὸ δέομαί σου, ὡς μόνος ὢν ἅγιος, Δέσποτα, ἁγιάσόν μου τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, τοὺς νεφροὺς καὶ τὰ σπλάγχνα, καὶ ὅλον με ἀνακαίνισον, καὶ ρίξωσον τὸν φόβον σου ἐν τοῖς μέλεσί μου, καὶ τὸν ἁγιασμόν σου ἀνεξάλειπτον ἀπ' ἐμοῦ ποίησον. Καὶ γενοῦ μοι βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, κυβερνῶν ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν μου, καταξιὼν με καὶ τῆς ἐκ τῶν δεξιῶν σου παραστάσεως μετὰ τῶν ἁγίων σου· εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρός, τῶν ἀύλων σου λειτουργῶν καὶ ἀχράντων Δυνάμεων καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Δ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Οὐκ εἰμί ἱκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εἰσέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἐπειδὴ βούλει σύ, ὡς φιλάνθρωπος, οἰκεῖν ἐν ἐμοί, θαρρῶν προσέρχομαι. Κελεύεις, ἀναπετάσω τὰς πύλας, ἃς σὺ μόνος ἐδημιούργησας, καὶ εἰσέρχῃ μετὰ φιλανθρωπίας, ὡς πέφυκας· εἰσέρχῃ καὶ φωτίζεις τὸν ἐσκοτισμένον μου λογισμόν. Πιστεύω, ὡς τοῦτο ποιήσεις· οὐ γὰρ πόρνην προσεληθοῦσάν σοι μετὰ δακρύων ἀπέφυγες, οὐδὲ τελώνην ἀπεβάλου μετανοήσαντα, οὐδὲ ληστήν ἐπιγνόντα τὴν βασιλείαν σου ἀπεδίωξας, οὐδὲ διώκτην μετανοήσαντα κατέλιπες, ὃ ἦν· ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ τῆς μετανοίας σοι προσαχθέντας, ἅπαντας ἐν τῷ χορῷ τῶν σῶν φίλων κατέταξας, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐλογημένος πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μου, ἄνες, ἄφες, ἰλάσθητι καὶ συγχώρησόν μοι τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀχρεῖῳ καὶ ἀναξίῳ δούλῳ σου τὰ πταίσματα καὶ πλημμελήματα καὶ παραπτώματά μου, ὅσα σοι ἐκ νεότητός μου μέχρι τῆς παρούσης ἡμέρας καὶ ὥρας ἤμαρτον, εἴτε ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, εἴτε ἐν λόγοις, ἢ ἔργοις ἢ ἐνθυμήμασιν, ἢ διανοήμασι καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ πάσαις μου ταῖς αἰσθήσεσι. Καὶ τῇ πρεσβείᾳ τῆς ἀσπόρους κυρησάσης σε παναχράντου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς μητρός σου, τῆς μόνης ἀκαταισχύντου ἐλπίδος, καὶ προστασίας, καὶ σωτηρίας μου, καταξιώσόν με ἀκατακρίτως μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων καὶ ἀθανάτων, καὶ ζωοποιῶν καὶ φρικτῶν μυστηρίων σου, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον· εἰς ἁγιασμόν καὶ φωτισμόν καὶ ρώμην καὶ ἴασιν καὶ ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ εἰς ἐξάλειψιν καὶ παντελεῖᾳ ἀφανισμόν τῶν πονηρῶν μου λογισμῶν καὶ ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων καὶ νυκτερινῶν φαντασιῶν τῶν σκοτεινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ ΣΤ΄. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μόνος ἔχων ἐξουσίαν ἀνθρώποις ἀφιέναι ἁμαρτίας, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος, πάριδέ μοι πάντα τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ πταίσματα καὶ ἀξιώσόν με ἀκατακρίτως μεταλαβεῖν τῶν θείων καὶ ἐνδόξων καὶ ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν σου μυστηρίων, μὴ εἰς κόλασιν, μὴ εἰς προσθήκην ἁμαρτιῶν, ἀλλ' εἰς καθαρισμόν, καὶ ἁγιασμόν, καὶ ἄρραβῶνα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας, εἰς τεῖχος καὶ βοήθειαν καὶ ἀνατροπὴν τῶν ἐναντίων, καὶ εἰς ἐξάλειψιν τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων. Σὺ γὰρ εἰ Θεὸς ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν, καὶ φιλανθρωπίας, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Ζ΄. ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ἀπὸ ρυπαρῶν χειλέων, | ἀπὸ βδελυρᾶς καρδίας,
ἀπὸ ἀκαθάρτου γλώττης, | ἐκ ψυχῆς ἐρρυπωμένης,
δέξαι δέησιν, Χριστέ μου· | καὶ μὴ παρωσάμενός μου,
μὴ τοὺς λόγους, μὴ τοὺς τρόπους, | μηδὲ τὴν ἀναισχυντίαν,
δός μοι παρρησίᾳ λέγειν, | ἃ βεβούλευμαι, Χριστέ μου,
μᾶλλον δὲ καὶ δίδαξόν με, | τί με δεῖ ποιεῖν καὶ λέγειν.
Ἥμαρτον ὑπὲρ τὴν πόρνην | ἦ, μαθοῦσα ποῦ κατάγεις,
μύρον ἐξωνησαμένη, | ἦλθε τολμηρῶς ἀλεῖψαι,
σοῦ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ μου, | τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.

Ὡς ἐκείνην οὐκ ἀπόσω, | προσελθοῦσαν ἐκ καρδίας,
μηδ' ἐμὲ βδελύξῃ, Λόγε, | σοὺς δὲ πάρασχέ μοι πόδας,
καὶ κρατῆσαι καὶ φιλεῖσαι, | καὶ τῷ ρείθρῳ τῶν δακρύων,
ὥς πολυτιμῆτ' ἄνθρωπον, | τούτους τολμηρῶς ἀλείψαι.

Πλυνόν με τοῖς δάκρυσί μου, | κάθαρον αὐτοῖς με, Λόγε,
ἄφες καὶ τὰ πταίσματά μου, | καὶ συγγνώμην πάρασχέ μοι.

Οἶδας τῶν κακῶν τὸ πλῆθος, | οἶδας καὶ τὰ τραύματά μου·
καὶ τοὺς μώλωπας ὀρθῶς μου, | ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν οἶδας,
καὶ τὴν προθυμίαν βλέπεις, | καὶ τοὺς στεναγμοὺς ἀκούεις.

Οὐ λανθάνει σε, Θεέ μου, | ποιητά μου, λυτρωτά μου,
οὐδὲ σταλαγμὸς δακρύων, | οὐδὲ σταλαγμοῦ τι μέρος.

Τὸ μὲν ἀκατέργαστόν μου, | ἔγνωσαν οἱ ὀφθαλμοί σου·
ἐπὶ τὸ βιβλίον δέ σου, | καὶ τὰ μήπω πεπραγμένα,
γεγραμμένα σοι τυγχάνει.

Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου, | ἴδε μου τὸν κόπον, ὅσος,
καὶ τὰς ἁμαρτίας πάσας | ἄφες μοι, Θεέ τῶν ὀντων,
ἵνα καθαρᾷ καρδίᾳ, | περιτρόμφῃ διανοίᾳ
καὶ ψυχῇ συντετριμμένη, | τῶν ἀχράντων σου μετάσχῃ
καὶ πανάγων μυστηρίων, | οἷς ζῶνται καὶ θεοῦται,
πᾶς ὁ τρώγων σε καὶ πίνων | ἐξ εἰλικρινοῦς καρδίας.

Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτά μου· | Πᾶς ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα,
πίνων δέ μου καὶ τὸ αἷμα, | ἐν ἐμοὶ μὲν οὗτος μένει,
ἐν αὐτῷ δ' ἐγὼ τυγχάνω.

Ἀληθὴς ὁ λόγος πάντως | τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.
Τῶν γὰρ θείων ὁ μετέχων | καὶ θεοποιῶν χαρίτων,
οὐ μὲνουν, οὐκ ἔστι μόνος, | ἀλλὰ μετὰ σοῦ, Χριστέ μου,
τοῦ φωτὸς τοῦ τρισηλίου, | τοῦ φωτίζοντος τὸν κόσμον.

Ἵνα γοῦν μὴ μόνος μένω, | δίχα σοῦ τοῦ ζωοδότου,
τῆς πνοῆς μου, τῆς ζωῆς μου, | τοῦ ἀγαλλιάματός μου,
τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας, | διὰ τοῦτό σοι προσήλθον,
ὥς ὀρθῶς, μετὰ δακρύων | καὶ ψυχῆς συντετριμμένης,
λύτρον τῶν ἐμῶν πταισμάτων | ἱκετεύων τοῦ λαβεῖν με,
καὶ τῶν σῶν ζωοπαρόχων, | καὶ ἀμέπτων μυστηρίων
μετασχεῖν ἀκατακρίτως, | ἵνα μείνης, καθὼς εἶπας,
μετ' ἐμοῦ τοῦ τρισαθλίου· | ἵνα μὴ, χωρὶς εὐρών με
τῆς σῆς χάριτος ὁ πλάνος, | ἀφαρπάσῃ με δολίως,
καὶ πλανήσας ἀπαγάγῃ | τῶν θεοποιῶν σου λόγων.

Διὰ τοῦτό σοι προσπίπτω, | καὶ θερμῶς ἀναβοῶ σοι.
Ὡς τὸν ἄσωτον ἐδέξω, | καὶ τὴν πόρνην προσελθοῦσαν,
οὕτω δέξαι με τὸν πόρνον | καὶ τὸν ἄσωτον, οἰκτίρμον,
ἐν ψυχῇ συντετριμμένη | νῦν με προσερχόμενόν σοι.

Οίδα, Σῶτερ, δι' ἄλλος, | ὥς ἐγώ, οὐκ ἔπαισέ σοι,
οὐδὲ ἔπραξε τὰς πράξεις, | ὥς ἐγὼ κατειργασάμην.

Ἀλλὰ τοῦτο πάλιν οἶδα, | ὥς οὐ μέγεθος πταισμάτων,
οὐχ ἁμαρτημάτων πλήθος, | ὑπερβαίνει τοῦ Θεοῦ μου
τὴν πολλὴν μακροθυμίαν, | καὶ φιланθρωπίαν ἄκραν·
ἀλλ' ἐλαίῳ συμπαθείας, | τοὺς θερμῶς μετανοοῦντας,
καὶ καθαίρεις, καὶ λαμπρύνεις | καὶ φωτὸς ποιεῖς μετόχους,
κοινωνοὺς θεότητός σου | ἐργαζόμενος ἀφθόνως!
καί, τὸ ξένον καὶ ἀγγέλοις | καὶ ἀνθρώπων διανοίαις,
ὁμιλεῖς αὐτοῖς πολλάκις, | ὥσπερ φίλοις σου γνησίοις.

Ταῦτα τολμηρὸν ποιεῖ με, | ταῦτά με πτεροῖ, Χριστέ μου·
καὶ θαρρῶν ταῖς σαῖς πλουσίαις | πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαις,
χαίρων τε καὶ τρέμων ἅμα, | τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνω,
χόρτος ὢν, καὶ ξένον θαῦμα! | δροσιζόμενος ἀφράστως,
ὥσπεροῦν ἡ βάτος πάλαι, | ἡ ἀφλέκτως καιομένη.

Τοίνυν εὐχαρίστῳ γνώμῃ, | εὐχαρίστῳ δὲ καρδίᾳ,
εὐχαρίστοις μέλεσί μου, | τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σαρκός μου,
προσκυνῶ, καὶ μεγαλύνω, | καὶ δοξάζω σε, Θεέ μου
ὥς εὐλογημένον ὄντα | νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΕΥΧΗ Η'. ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Ο μόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος Κύριος, ὁ δι' οἶκτον φιλανθρωπίας ἀνεκδιήγητον, τὸ ἡμέτερον ὅλον προσλαβόμενος ψυράμα, ἐκ τῶν ἀγνῶν καὶ παρθενικῶν αἱμάτων τῆς ὑπερφυῶς κυησάσης σε, Πνεύματος θείου ἐπελεύσει, καὶ εὐδοκία Πατρὸς αἰδίου, Χριστὲ Ἰησοῦ, σοφία Θεοῦ, καὶ εἰρήνη, καὶ δύναμις· ὁ τῷ προσλήμματί σου τὰ ζωοποιὰ καὶ σωτήρια πάθη καταδεξάμενος, τὸν σταυρόν, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, τὸν θάνατον, νέκρωσόν μου τὰ ψυχοφθόρα πάθη τοῦ σώματος. Ὁ τῇ ταφῇ σου τὰ τοῦ ᾄδου σκυλεύσας βασιλεία, θάψον μου διὰ τῶν ἀγαθῶν λογισμῶν τὰ πονηρὰ διαβούλια, καὶ τὰ τῆς πονηρίας πνεύματα διασκεδάσον. Ὁ τῇ τριήμερῳ σου καὶ ζωηφόρῳ ἀναστάσει τὸν πεπτωκότα προπάτορα ἀναστήσας, ἀνάστησόν με τῇ ἁμαρτίᾳ κατολισθήσαντα, τρόπους μοι μετανοίας ὑποτιθέμενος. Ὁ τῇ ἐνδόξῳ σου ἀναλήψει τῆς σαρκός θεώσας τὸ πρόσλημα, καὶ τοῦτο τῇ δεξιᾷ καθέδρᾳ τιμήσας τοῦ Πατρὸς, ἀξιώσόν με, διὰ τῆς τῶν ἁγίων σου μυστηρίων μεταλήψεως, τῆς δεξιᾶς μερίδος τῶν σφζομένων τυχεῖν. Ὁ τῇ ἐπιδημίᾳ τοῦ Παρακλήτου πνεύματος σκεύη τίμια τοὺς ἱερούς σου μαθητὰς ἐργασάμενος, δοχεῖον κάμὲ τῆς αὐτοῦ ἀνάδειξον ἐπελεύσεως. Ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι κρίναι τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, εὐδόκησον κάμὲ προὑπαντῆσαί σοι ἐν νεφέλαις τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ μου σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις σου· ἵνα ἀτελευτήτως δοξολογῶ καὶ ἀνυμνῶ σε, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ

παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΧΗ Θ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ

Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ σου παρέστηκα, καὶ τῶν δεινῶν λογισμῶν οὐκ ἀφίσταμαι, ἀλλὰ σὺ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τελώνην δικαιοσύας, καὶ χαναναίαν ἐλεήσας, καὶ τῷ ληστῇ παραδείσου πύλας ἀνοίξας, ἀνοίξόν μοι τὰ σπλάγχνα τῆς φιλανθρωπίας σου καὶ δέξαι με προσερχόμενον καὶ ἀπτόμενόν σου, ὥς τὴν πόρνην, καὶ τὴν αἰμόρρουν· ἡ μὲν γάρ, τοῦ κρασπέδου σου ἀψαμένη, εὐχερῶς τὴν ἴασιν ἔλαβεν, ἡ δέ, τοὺς σοὺς ἀχράντους πόδας κρατήσασα, τὴν λύσιν τῶν ἁμαρτημάτων ἐκομίσατο. Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλεεινός, ὅλον σου τὸ σῶμα τολμῶν δέξασθαι, μὴ καταφλεχθεῖην· ἀλλὰ δέξαι με, ὥσπερ ἐκείνας καὶ φώτισόν μου τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καταφλέγων μου τὰ τῆς ἁμαρτίας ἐγκλήματα, πρεσβείαις τῆς ἀσπόρως τεκούσης σε, καὶ τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων. Ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν·

Μέχρις ὧδε ἀναγινώσκει ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν ἑωθινὴν Ἀκολουθίαν καὶ ποιεῖ Ἀπόλυσιν.

